

Zpravodaj



3/2003

KOLPINGOVA DÍLA ČESKÉ REPUBLIKY



"Ad sum – zde jsem – připraven sloužit!"

Vydává Centrální svaz Kolpingova díla České republiky, nám. Republiky 22, 591 01 Žďár nad Sáz.
telefon, fax: ++ 420 – 566 620 207, 566 621 907, web: www.kolping.cz, e-mail: kolping@kolping.cz,
Evidenční číslo: MK ČR E 11096

Nad Kolpingovým dílem
Slunce nezapadá!



Tramtarará, tramtarará!

Nové představenstvo Kolpingova díla ČR.

Pavel Jajtner - velvyslanec ČR ve Vatikánu a dopisovatel Zpravodaje



"Milý Michale, milí Kolpingovci, s potěšením jsem si prohlédl váš časopis a souhlasím s vašim návrhem, pravidelně do něho přispívat...".

Takto lakonicky a zároveň sympaticky krátce odpověděl velvyslanec ve Vatikánu Ing. Pavel Jajtner na mou prosbu, zda by nechtěl pravidelně obohacovat náš Zpravodaj svými příspěvky. K jeho oslovení mě vedly dva důvody. Zaprvé vím, že Pavel Jajtner je vzdělaný a inteligentní člověk, který má věci v hlavě dobře "srovnané" a navíc má tu výhodu, že je schopen výborně své myšlenky a postřehy reprodukovat. Druhým a možná ještě pádnějším důvodem je Pavlova spřízněnost s Kolpingovým dílem ČR, kdy se právě on v začátcích velmi aktivně angažoval a stál tak u zrodu tohoto dnes tak živého společenství.

Myslím si tedy, že jeho čtivé příspěvky budou velkým oživením každého příštího čísla a čtenáři se tak jeho prostřednictvím přenesou alespoň v myšlenkách do prostředí, které je pro mnohé z nás stále zahalené rouškou tajemství - do prostředí Vatikánu.

Michael Kubík

OBSAH

1.	Pavel Jajtner - velvyslanec ČR ve Vatikánu	2
2.	Můžeme mluvit česky	3 - 4
3.	Nástupní projev Pavla Jajtnera	5 - 6
4.	Projev papeže Jana Pavla II.	6 - 7
5.	Kolpingova rodina Svratouch stále žije	8
6.	Evropská unie a křesťané	8
7.	Směrnice k mezinárodní solidaritě	9
8.	Seminář věnovaný bioetice a postavení embrya	10
9.	Na cestě k prohlášení A. Kolpinga za svatého	11 - 12
10.	190. výročí narození A. Kolpinga	13
11.	Evangelizace a úskalí politiky	14 - 15
12.	Poutní zájezd KR Nýřany	16
13.	Kolpingova rodina Nýřany	16 - 17
14.	Prohlášení generální rady	18
15.	Kolpingovo dílo ČR v toku času	19 - 20
16.	Kolpingova rodina Smečno	21 - 22
17.	Letní modelářské soustředění	22
18.	Štrasburk 2003	23 - 24
19.	Letní česko-německé setkání mládeže na Třeboňsku	25 - 26
20.	Portugalsko aneb cesta tam a zase zpátky	27 - 28
21.	Setkání Kolpingovy mládeže	29
22.	Velká Bíteš v Českovicích	30
22.	Letní tábor Kolpingova díla ČR	31
23.	Trinet a.s.	32
24.	Letní dětský tábor KR Velká Losenice	33 - 34
25.	KR Velká Bíteš a Schrobenhausen utužují své přátelství	35
26.	Akce, na kterých byste neměli chybět	36

Můžeme mluvit česky...

(Jak jsem propadl z diplomatického protokolu)

Středa před Velikonocemi 2003: Už je to tak: diplomatický protokol Svatého stolce sděluje, že slavnostní předání pověřovacích listin svatému Otci bude v pondělí, 28. dubna 2003 v 11 hodin. Rodinní příslušníci jsou vřele vítáni. Instrukce o chování a oblečení při slavnostní audienci se vřele doporučuje. (Když diplomaté něco doporučují, je to povinné). To zjistím až později. Nepředbíhat.

Honem dávám vědět doma v Příbyslavi, abych mohl písemně předem sdělit, kolik nás bude. Ženy nemají - jak jinak - co na sebe. Jinak překvapivě málo námitek.

A už je to tady: 28. duben. Frak, vyznamenání, plná polní, jak tomu krásně a výstižně říkával už pan doktor Hálas. Ženy v černém. Závoj nepovinný.

"Audience bude v kabinetu auly Pavla VI.", sděluje mi pracovník vatikánského protokolu cestou, "protože Jeho Svatost skončí těsně předtím velkou audiencí s poutníky."

"Jak budete mluvit?", šeptne mi ještě protokolista. "Anglicky, francouzsky, německy?"

"V tom případě německy," odpovídám, ale nejistě, protože ještě zvažuji, v kterém jazyce je riziko přereknutí menší...

Nemám čas se vzpamatovat. Vystupujeme z vozu, švýcarský gardista s halapartnou vzdává čest, žádný předpokoj, žádné čekání, vstupuji do prostě zařízené místnosti, jen kříž a obraz rybáře Petra kráčejičího po vlnách galilejského moře... Svatý Otec už mě očekává. Přistupuji k němu a podávám mu ruku. I on vstává. Těžce zkoušený chorobou, věžeň svého těla. Ale v jeho očích vidím, že duch unaven není. Říkám německy připravenou větičku o tom, jak mě těší, že se mohu osobně setkat s člověkem, který tak významně ovlivnil světové dějiny a přinesl nám svobodu. Svatý Otec usedá se šibalským pohledem přimhouřených očí. V těch očích je všechno: síla jeho charismat, otcovské pochopení, i tíha odpovědnosti za budoucnost této nemocné planety...

"Můžeme mluvit česky", říká se širokým úsměvem. Hned je to jiné. To není otázka znalosti či neznalosti jazyka, ale lidského přístupu, mimořádně přátelského gesta. Je v tom velká symbolika společných křesťanských kořenů i slovanství. Aspoň tak tomu rozumím.

"Jak se daří panu prezidentu Havlovi? Co teď dělá?"

Odpovídám. Svatý Otec se dál zajímá, odkud pocházím, čím byli rodiče, co jsem dělal dříve... Pak se osměluji a kladu otázku: "Vaše Svatosti, jak se díváte na Evropskou Unii?"

"Je to dobrý projekt. Ze všeho nejvíce potřebuje Evropa duši. Návrat, ke svým křesťanským kořenům... To je důležitější, než blahobyť... Je třeba stavět na tom, co trvá... Společně lze vykonat více dobra ..."

Žádné diplomatické fráze: lidský hovor, srozumitelné myšlenky a umění naslouchat. Nástupní projevy jsou napsány a vyměněny, dostane je tisk. Proč ztrácet čas jejich čtením? Tady se u stolu scházejí dva lidé a je dobré, když jim "čela ověncí smírný hovor"... Čas ale plyne a protokol se počítá na minuty...

"Listiny", zavelí šeptem protokolista.

Vstávám, abych slavnostně předal Svatému Otci pověřovací listiny v červených deskách. Bdělý protokolista mě sráží zpět do křesla.

"Při předávání musíte sedět" zasyčí mi do ucha ...

Předávám tedy znovu, podle protokolu, vsedě, pokouším se zamumlat jakousi omluvu a čelím mdlobám: Pozdě si uvědomuji, že to tak skutečně stálo napsané v oněch písemných podkladech k předávání pověřovacích listin, které jsem si měl nastudovat před audiencí. Kdo nevěří, tomu to mohu ukázat černé na bílém. Četl jsem to, ale nic tomu nenavědčuje. Z protokolu jsem propadl.

Dobrotivý pohled Svatého Otce napovídá, že už něčeho podobného viděl víc.

Pak, v leteckém tempu, pod taktovkou neúprosných protokolistů s pohledem upřeným na hodinky, přicházejí spolupracovníci a rodina. Zdraví: "Chvála Kristu a Marii!" Svatý Otec odpovídá česky: "Až na věky". Vidím na všech, že je to pro ně velký okamžik. Na památku dostávají všichni růženec, já ještě navíc pamětní medaili. Fotografování. Svatý Otec nám žehná a loučí se. Vozíček už je připraven. Odcházíme a na čerstvém vzduchu přicházím zase trochu k sobě. Jako by už to ani



Můžeme mluvit česky...

(Jak jsem propadl z diplomatického protokolu)

nebylo. Bylo to jako neskutečný sen... Předat náš dar osobně jsme - jak jinak - zapomněli. Další nedostatečná na vysvědčení z diplomatického protokolu. Byla to malovaná moravská kraslice. Dávám ji panu protokolistovi s prosbou, aby ji předal dodatečně. Slíbil mi to. Příležitostně se zeptám, jak se Svatému Otci líbila.

Infarktové situace nekončí: Po skončení audience, za doprovodu švýcarských gardistů, přejíždíme na severní stranu baziliky a přes Sixtinskou kapli vstupujeme v průvodu do baziliky sv. Petra. Kráčíme pomalu a já se dívám na strop, na Michelangelovu fresku Stvoření člověka. Ukazováček vztažený Boží ruky se dotýká ukazováčku prvního člověka. Sílu tohoto symbolu nelze popsat... Umělcova inspirace zde nemohla čerpat jen ze zdrojů lidských... Postranní vchod baziliky se otevírá... Protokolista už mě hlídá a raději mi všechno říká - pěkně po lopatě a předem - dvakrát: francouzsky i anglicky.

" V bazilice vás budou čekat kanovníci, podáte jim ruku a přivítáte se s nimi."

Ted' už nesmím udělat chybu. Vskutku: Čekají tam. V jejich doprovodu jdeme nejprve do kaple a k oltáři Nejsvětější Svátosti. Na klekátku, má dobrá žena Ludmila po pravici, tichá modlitba. Vzpomenu na maminku a tatínka: ti by měli radost! Ale oni o tom beztak vědí a mají radost i tak. To mě na tom nejvíc dojíhá. Pak průvod směřuje k oltáři Panny Marie, Pomocnice křesťanů. Švýcarská garda v nádherných uniformách, které navrhl nesmrtelný Michelangelo Buonarrotti před pěti stoletími, dělá pro průvod místo, protože bazilika je plná turistů. Ti nás fotografují jako vítanou atrakci, blesky fotoaparátů a zvědavé pohledy... Mohu jen doufat, že v popředí zájmu nejsme my, ale gardisté. I tak si připadáme jako exoti. V plné polní. Ale vážnost a slavnostní povaha chvíle zatačuje tento chvilkový pocit: U oltáře

Panny Marie s Ludmilou tiše zpíváme Salve Regina latinsky. Pan kanovník se radostně přidává. Přes všechny hranice, přes propasti dějin, přes vzdálenost národních tradic a mentality, přes tíhu politických zvrátů, ve vznešeném jazyce pradávnej liturgie nacházíme společnou řeč. Nelze potlačit slzy. O clemens, o pia, o dulcis, Virgo Maria! Nakonec krátké zastavení a modlitba u hrobu svatého Petra: Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus, Kristus vládne všem... Christus vincit, Christus regnat, Christus, Christus imperat... Když se u jižní brány baziliky loučíme, tiskne nám pan kanovník ruce o poznání vřejeji a spokojeně říká:

" To jsme rádi, že zde máme mezi diplomaty zase o jednoho katolíka víc."

Je to od něj hezké. Chci mu to věřit. Kdyby tak jen věděl, že právě před půlhodinou jsem dokonale propadl z diplomatického protokolu...

Audience u sv. Otce, 28.dubna 2003. Pavel Jajtner, Řím, 10. května 2003.



Pavel Jajtner byl aktivním účastníkem založení Kolpingova díla v České republice. Na snímku z prvního shromáždění členů 26. září 1992, vedle generálního sekretáře Mezinárodního Kolpingova díla pana Huberta Tintelotta.

Nástupní projev Pavla Jajtnera

Vaše Svatosti,

je pro mě neobyčejnou ctí předat vám dnes pověřovací listiny, kterými mě prezident a vláda České republiky akreditují mimořádným a zplnomocněným velvyslancem České republiky u Svatého Stolce.

Když jsem se s velkým nadšením účastnil jako jeden z tisíců českých poutníků pouti do Říma u příležitosti svatořečení blahoslavené Anežky České v listopadu 1989, které tak podivuhodným a symbolickým způsobem předznamenalo počátek pádu komunistické hrůzovlády, netušil jsem, že za pouhých 14 let budu pověřen tak čestným a odpovědným úkolem, jakým je diplomatické zastupování České republiky u světové duchovní velmoci, kterou představuje Svatý Stolec. Netušil jsem, že budu někdy mít tu čest setkat se osobně s Vaší Svatostí, která tak rozhodujícím způsobem k pádu komunismu přispěla.

Česká společnost zůstala více než padesátí lety dvou totalitních režimů těžce poznamenána, nejen v ekonomické, ale především v duchovní oblasti. Zatímco v období před druhou světovou válkou byla v tehdejší Československu drtivá většina občanů věřící, v posledním sčítání lidu v roce 2001 se k víře hlásila asi třetina z 10 milionů obyvatel. Tento stav se projevil zejména v řadě praktických problémů, které provázely a provázejí hospodářskou i společenskou transformaci české společnosti. Ukazuje se, že projekt transformace společnosti je něčím daleko hlubším než pouhou přeměnou výrobních a majetkových vztahů a nedá se plně uskutečnit bez duchovního, vertikálního rozměru, bez regenerace duše národa, bez návratu k trvalým hodnotám a ke křesťanským kořenům jejich nejlepších tradic.

Svoboda svědomí a náboženského vyznání je v České republice zaručena Ústavou a jak potvrzují i sami představitelé církví, je nejlepší v celé české historii. Katolická církev svobodně jmenuje biskupy, obnovila činnost řady řeholních společenství, provozuje školy - od mateřských až po teologické fakulty - angažuje se ve zdravotnictví a v charitativní činnosti a dostává prostor i ve sdělovacích prostředcích.

Nelze však zakrývat i nemalé problémy a nejen pro cizinu často nepochopitelné politické střety, které byly a jsou spojeny s restitucí

církevního majetku a aktuálně též s procesem ratifikace Smlouvy mezi Českou republikou a Svatým stolicem o úpravě vzájemných vztahů v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky. Pokládám za jeden z klíčových úkolů mé mise při Svatém Stolic, využít všech svých zkušeností a schopností, abych se mohl stát aktivním prostředníkem mezi Poslaneckou sněmovnou České republiky a Svatým Stolicem v průběhu procesu ratifikace Smlouvy až k jeho úspěšnému zakončení.

Česká republika chce být platným a aktivním členským státem Evropské Unie a je si vědoma všech svých povinností, které se závazkem i privilegiem členství souvisejí. Je si vědoma rovněž oněch základních hodnot, především svobody, míru, demokracie a prosperity, v jejichž jménu se myšlenka evropské integrace zrodila. V tomto směru chce Česká republika stavět na svých nej-

lepších a historicky osvědčených tradicích a přispět tak k posílení evropské soudržnosti a solidarity. Nemálo českých politiků si je vědomo, že politikou budoucnosti je politika hodnot, nikoli redukce politiky na prosazování egoistických a často nelegitimních, nezřídká skupinových zájmů.

Vaše Svatosti, moje diplomatická zkušenost posledních čtyř let mě přivedla k pevnému přesvědčení, že křesťanství a islám mohou v trpělivém dialogu nacházet mnoho

společného: víru v téhož jediného Boha, snahu o odstranění chudoby a mohou též společně usilovat o mír. Z pohledu této mé zkušenosti jsem si jist, že střet civilizací není nevyhnutelný. Nezbytné však je neustále o mír a porozumění usilovat a nikdy v tomto úsilí nepřestávat. V tomto směru je neúnavné úsilí Vaší Svatosti o mír a porozumění mezi národy, civilizacemi a světovými náboženstvími velkým a následováním hodným příkladem pro všechny světové politiky.



Pavel Jajtner ve společnosti Antona Salesnyho (Kolping Rakousko) a Huberta Tintelotta při Kolpingových dnech v Salzburgu v květnu 1996.



Nástupní projev Pavla Jajtnera

Společným rysem praktické politiky dneška na všech úrovních je postupná eroze trvalých hodnot a jejich nahrazování krátkodobými a skupinovými zájmy. Protože však každé politické rozhodnutí je hodnotovým rozhodnutím, znamená to v praxi, že současná politika velmi často není ochotna přijímat strategická a téměř vždy nepopulární opatření, která by se vyznačovala úctou k životu a odpovědností k příštím generacím. Tváří v tvář globálním hrozbám, mezi něž patří ozbrojené konflikty, terorismus, chudoba, negramotnost, vyčerpání přírodních zdrojů, globální klimatické změny, ohrožení životního prostředí a života na Zemi vůbec, nemůže takováto krátkozraká politika dlouhodobě obstát.

Tváří v tvář těmto nejistotám a obavám působí ve světové politice jen nemnoho subjektů mezinárodního práva a mezinárodní politiky, které v tomto směru nedělají ústupky ani kompromisy. Svatý Stolec je světově uznávanou mezinárodně politickou autoritou, která nepodřizuje svou politiku krátkodobým zájmům, ale vždy hledá a prosazuje trvalé hodnoty, které dávají globálně ohrožené civilizaci šanci na její dlouhodobě udržitelnou a důstojnou existenci. Svatý Stolec je vskutku světovou mocností, neboť představuje a zastupuje více než miliardu katolických křes-

ťanů po celé zeměkouli. Toto společenství nemá armádu ani zbraně, ale disponuje značným duchovním potenciálem. Křesťané jsou zastoupeni ve vysoké politice, ve všech zemích světa, jsou mezi nimi lékaři, vědci, spisovatelé a lidé, jejichž postoje formují často veřejné mínění. Koordinovaným a společným úsilím mohou tito lidé ve světě velmi pozitivně působit a velmi mnoho dosáhnout.

Vaše Svatosti, mezi velkou částí české veřejnosti a Vámi existuje vřelý a přátelský vztah, který je mimo jiné založen také na Vašem slovanském původu, na dlouhých a důležitých společných úsecích dějin polského a českého národa, na vašich sympatiích k českému národu, na vaší znalosti českého jazyka a literatury a na přístupu k mladé generaci, která vás obdivuje. Jistě jste tyto sympatie vnímal při Vašich apoštolských cestách do naší vlasti v letech 1990, 1995 a 1997, kdy jste u příležitosti milénia svatého Vojtěcha, jenž je společným světcelem a patronem Poláků i Čechů, navštívil kromě Prahy také Hradec Králové, sídelní město diecéze, ze které pocházím.

Od Vašeho nezapomenutelného zvolení v roce 1978, ze kterého jsem se v kruhu své rodiny a svých přátel v temnotách totality upřímně radoval, se za již téměř 25 let na mé úctě, sympatiích a důvěře k Vaší Svatosti nic nezměnilo. Pro celou moji generaci zůstáváte symbolem pravdy, pokoje, lásky a svobody.

Dovolte mi, Vaše Svatosti, abych vás také já při této vzácné a slavnostní příležitosti poprosil o vaši důvěru a podporu při uskutečňování nesnadných cílů této mé nadcházející diplomatické mise.

Řím, Vatikán, 28. dubna 2003

Projev papeže Jana Pavla II. u příležitosti převzetí pověřovacích listin od velvyslance ČR při Svatém Stolci, Pavla Jajtnera, 28. dubna 2003

Projev papeže Jana Pavla II. u příležitosti převzetí pověřovacích listin od velvyslance ČR při Svatém Stolci, Pavla Jajtnera, 28. dubna 2003

Vaše Excellence,
s potěšením Vás vítám ve Vatikánu u příležitosti předání pověřovacích listin mimořádného a zplnomocněného velvyslance České republiky u Svatého stolce. I přesto, že od mé návštěvy ve vaší zemi uplynulo již několik let, zůstává v mé mysli stále živou a s vděčností vzpo-

mínám na vřelé přijetí a pohostinnost, jichž se mi dostalo. Dovoluji si vás zdvořile požádat, abyste předal mé pozdravy a upřímná přání všeho nejlepšího nově zvolenému prezidentu, panu Václavu Klausovi, vládě a českému lidu. Modlím se za mír a prosperitu vašeho národa.

Diplomatické kontakty Církve jsou součástí jejího poslání ve službách lidstva. I když toto poslání je především duchovní, a tudíž nepolitické, obsahuje vroucné přání pěstovat plodné vztahy s občanskou společností. To se opírá o její dlouholeté zkušenosti s hledáním uplatnění univerzálních hodnot směřujících k pravdě a lásce mezi všemi kulturami a národy, které tvoří tento svět. Přesněji řečeno tím, co zejména motivuje diplomatické aktivity svatého

Projev papeže Jana Pavla II

u příležitosti převzetí pověřovacích listin od velvyslance ČR při Svatém Stolci, Pavla Jajtnera, 28. dubna 2003

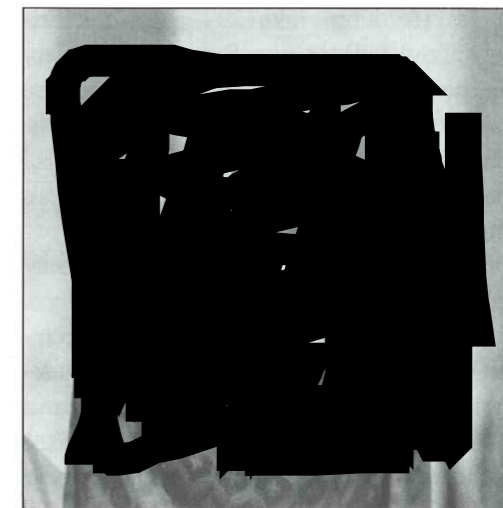
Stolce, je podpora a pochopení lidské důstojnosti a prosazování míru jako klíčových podmínek pro skutečný rozvoj jednotlivců i národů. V tomto smyslu vítám nemalý pokrok, jehož bylo dosaženo v záležitosti uspořádání vzájemných vztahů mezi svatým Stolicem a Českou republikou a těším se na ratifikaci příslušné Smlouvy.

Jak se Vaše Excellence zmínila, přes politickou svobodu, které se nyní český národ těší, nelze podceňovat pozůstatky totalitních režimů. Dějiny nás učí, že cesta z područí ke svobodě je trnitá, často poznamenaná vábením falešných forem svobody a prázdných slibů. I když ekonomický rozvoj doprovázený sociální transformací ve vaší zemi mnohým prospěl, je třeba chránit slabší členy společnosti, chudé, staré, nemocné a ty, kteří jsou na jejím okraji.

Opravdového rozvoje nelze dosáhnout výhradně ekonomickými prostředky. To, co vešlo ve známost jako "slepý obdiv k trhu", jako následek takzvané "konzumní společnosti", vede k redukci osob v pouhé věci a nadřazuje "mít" nad "být" (srv. Sollicitudo Rei Socialis, 28). To vážně ohrožuje lidskou důstojnost a přinejmenším komplikuje rozvoj solidarity. Poznání duchovní povahy lidské existence a obnovení úcty k morálním základům sociálního a ekonomického rozvoje se musí stát předpokladem transformace společnosti v opravdovou civilizaci lásky. Takový projekt vyžaduje jak politickou, tak náboženskou dimenzi vládnutí za předpokladu, že duše národa je dostatečně silná, aby umožnila občanům porozumět, co je zdrojem pravdy a lásky, která dává rozvoji a pokroku státu smysl.

Výzvy, které stojí před Českou republikou, platí i pro ostatní evropské národy. Když země tohoto světadílu slavily příchod třetího křesťanského tisíciletí, řada jednotlivců i skupin vnímala zásadní a určující úlohu křesťanství v jejich kulturách. Sám jste poznamenal, že křesťanské hodnoty a pravdy stály u základů samé konstrukce evropské společnosti a formovaly její občanské a politické instituce. Toto veliké dědictví, zakotvené v Evangelium a Evangelium vybroušené, nás upozorňuje na skutečnost, že naděje na pokračování ve vytváření spravedlivějšího světa musí obsahovat také poznání, že lidská námaha, která je zbavena správného vztahu k Boží pomoci, bude marná: "Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé" (Žalm 127, 1). Z tohoto důvodu křesťanská nauka energicky upevňuje a brání zdroj lidské důstojnosti a její místo v Božím plánu: "Člověk přijímá od Boha svou výsostnou důstojnost a s ní i schopnost překročit rámec každého společenského zřízení směrem k pravdě a k dobru." (Centessimus Annus, 38).

V tomto kontextu nemůžeme opominout obavy nad tím, že úpadek významu Boha vyústil v úpadek významu člověka (srv. Evangelium vitae, 21) a posvátného zázraku života, ke kterému je povolán. Zatímco tragické kalamity válek a diktatur násilně deformují Boží plán lásky k lidstvu, zákeřně pronikání narůstajícího ma-



terialismu, utilitarismu a marginalizace víry postupně podkopávají pravou podstatu života jako Božího daru. Vzhledem k tomu, že evropské národy směřují k novému uspořádání, musí se přání odpovědět na výzvy proměňujícího se světového řádu řídit vytrvalou výzvou Církve o pravdě, která člověka osvobozuje a která umožňuje kulturním a občanským institucím dosáhnout ryziho pokroku.

Katolická církev bude pokračovat ve svých modlitbách a práci pro další rozvoj českého lidu a národa. Jak se Vaše Excellence laskavě zmínila, již nyní se Církev aktivně podílí na duchovní a intelektuální výchově mládeže, zejména ve svých vzdělávacích institucích. V rozsahu, který jí dovolí její zdroje, bude Církev rozvíjet také své charitativní poslání, zvláště v oblasti podpory rodiny, v níž tkví budoucnost lidstva (srv. Familiaris Consortio, 86), jakož i ve zdravotních a sociálních zařízeních.

Pane velvyslance, nepochybuji o tom, že vaše mise poslouží k dalšímu posílení přátelských svazků České republiky a Svatého stolce. Vzhledem k tomu, že jste na začátku své nové odpovědnosti, ujišťuji vás o připravenosti rozmanitých institucí Římské Kurie pomáhat vám při plnění vašich povinností. Pro vás i pro občany vaší země ze srdce vyprošuji hojnost požehnání všemohoucího Boha.

Z Vatikánu, 28. dubna 2003
Jan Pavel II, m. p.



Kolpingova rodina ve Svratouchu stále žije !

Již 16. dubna roku 1994 byla založena Kolpingova rodina v obci Svratouch, v malebném prostředí Českomoravské vrchoviny. Tato malebnost se dá těžko popisovat, musí se na vlastní kůži zažít, tak jako ji zažíval například malíř Antonín Slavíček (známý obraz "U nás doma v Kameničkách") a mnozí další.

Zde tedy již devátým rokem šíří myšlenky blahoslaveného Adolpha Kolpinga místní členové Kolpingovy rodiny. Jejich až nezdravá skromnost jim však nedovoluje podělit se o své zkušenosti a zážitky se čtenáři Zpravodaje Kolpingova díla ČR, přestože se mohou pochlubit poměrně bohatou činností. Až nyní, díky paní Hanušové z KR Slatiňany, Vám přinášíme krátkou zprávu o jedné bohubilé aktivitě členů Kolpingovy rodiny Svratouch. Jedná se o každoroční návštěvu Ústavu sociální péče ve Slatiňanech. Ta se uskutečňuje vždy v době předvánoční a obyvatelům ústavu přináší radost z narození Ježíše Krista. Cituji z dopisu Jany Hanušové: "... dále přikládám foto přátel ze Svratouchu a dodatečné poděkování za jejich každoroční vánoční program "Zpíváme vánoční koledy", se kterým přijíždějí za našimi dětmi v Ústavu sociální péče a rozdávají tak radostné úsměvy a krásnou sváteční pohodu."

Příští rok bude tato Kolpingova rodina slavit významné jubileum - 10 let činnosti. V porovnání se 150-ti letou činností mnohých německých KR, se 10 let jeví nicotně, ale opak je pravdou! Činnost KR Svratouch a většiny českých Kolpingových rodin je velmi bohatá a v místech svého působení zapustila pevně své kořeny. Přejeme tedy všem ve Svratouchu, aby neumdlěli ve své práci pro bližní a budeme se těšit, že se brzy (třeba u příležitosti 10. výročí založení) dozvíme další zprávy o jejich aktivitách.

Michael Kubík



Kolpingova rodina Svratouch na vánočním zpívání v Ústavu sociální péče pro mentálně postiženou mládež ve Slatiňanech.

Evropská unie a křesťané

Česká křesťanská akademie Plzeň ve spolupráci se Západočeskou univerzitou a Kolegiem katolických lékařů pozvala P. Petra Koláře s přednáškou na téma: "Co bude znamenat pro nás české křesťany, setkání s křesťany západní Evropy?" Akce se uskutečnila 20. května 2003 v 19 hodin v aule Západočeské univerzity. P. Kolář úvodem připomenul, že u vzniku EU stáli křesťané: německý kancléř Konrad Adenauer, francouzský ministr zahraničí Robert Schumann a italský politik Alcide de Gasperi. Šlo jim především o smír a odstranění poválečné nenávisti mezi národy. Druhá světová válka byla dítětem první světové války a založení EU zahájilo etapu

spolupráce, provázanosti a odstraňování předsudků.

V našich sdělovacích prostředcích stále slyšíme co nám vstup do EU přinese a co nám z toho "kápne". Křesťané by si měli uvědomit, že jsou důležitější hodnoty a měli by kolem sebe šířit názory podobné zakladatelům EU. I dnes musí být porozumění a tolerance na prvním místě.

Mocní tohoto světa většinou rozpoutávají konflikty, ale smíření musí jít především odspodu od "obyčejných" lidí.

P. Kolář zažil diskusi před referendem o vstupu do EU v Rakousku a srovnává tehdejší atmosféru se současnou v ČR. Výsledek: diskuse a obavy v Rakousku byly velmi podobné těm našim. Je vidět, že oba národy žily dlouho v jedné zemi a mají podobnou mentalitu.

Připravil: PhDr. Josef Nový

Směrnice k mezinárodní solidaritě

Sociální otázka se stala globální sociální otázkou. Tato výzva bude projednána ve směrnících, které byly schváleny v květnu 2002 v Mexiku.

"Svět se spojuje", tak zní první titul těchto směrnic. Tato síť celosvětového styku přináší šance, ale skrývá také velké nebezpečí. Svět se na jedné straně spojuje, na druhé straně se ale současně zvyrazňují sociální problémy, slabosti a handicap.

Globální odpovědnost

Pro věřící nachází univerzální solidarita své odůvodnění v bratrství všech lidí jako dětí jednoho Otce. Máme vzájemnou odpovědnost za spravedlnost, mír a zachování Stvořitelova díla. Tyto výrazy nejsou svázány žádnými hranicemi.

Rozšíření sociální otázky na mezinárodní úroveň neznamená, že už nebudou existovat specifické národní nebo regionální sociální otázky. Kolpingovo dílo je ale celosvětová společnost, takže se sociální otázka v našem smýšlení nemůže zastavit u hranic států. Kolpingovo dílo proto od svého založení cítí povinnost být přínosné při řešení sociálních otázek své doby. To se může uskutečnit právě díky našemu celosvětovému rodinnému a solidárnímu společenství.

Nový rozměr solidarity

Kolping viděl v jím založeném sociálním spolku strukturu, která by měla umožnit řešení sociálních problémů ve společnosti. Kolpingovo dílo je nyní celosvětově působící sociální struktura, spojená díky společnému přesvědčení, společným zájmům a rodinnou vazbou. Jsme jedna celosvětová rodina, bratrsky a sestersky spojená. Tím také neseme odpovědnost za bratry a sestry na celém světě. Cítíme-li se s nimi spojeni, pak solidarita není jen diskusním tématem, ale samozřejmostí.

Solidarita začíná v Kolpingových rodinách

Nejmenším solidárním společenstvím v Kolpingově díle je Kolpingova rodina. Je-li toto společenství integrováno v Mezinárodním Kolpingově díle, stává se oporou celosvětového solidárního společenství. Spolupráce na řešení národních a mezinárodních sociálních otázek je povinností Kolpingu. To směrnice srozumitelně vysvětlují.

Komplexní vývoj

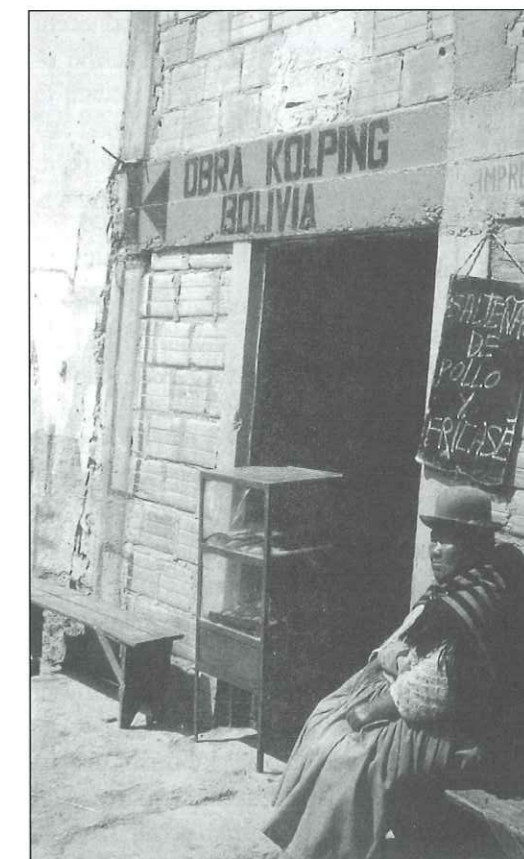
Vývoj nespočívá jen ve stále se zvětšujícím materiálním bohatství. Důstojný globální vývoj musí být zaměřen na obecné blaho celého lidstva a na životní šance budoucích ge-

nerací. K tomu patří podpora lidských práv ve všech oblastech, podpora lidské osobnosti (podpora a pomoc ve výchově), zvláštní podpora pracujících lidí a podpora významu vzdělání. Jde o to přizpůsobit se sociálním změnám. Jednotliví lidé jsou zodpovědní za uspořádání společenských rámcových podmínek. Změna jednotlivého člověka tak může způsobit sociální změnu.

Partnerství

Partnerství je zvláštní strukturou solidarity. Je tím myšleno respektování příslušných partnerů v jejich kulturní rozmanitosti a rozdílnosti. Partnerství spočívá na dobrovolném a společném rozhodnutí a vyžaduje dialog. Partnerství znamená zvlášť intenzivní spojení uvnitř Kolpingova díla.

(převzato z časopisu švýcarského KD - "Kolping" 3/2003, překlad Miroslava Tošerová)



Seminář věnovaný bioetice a postavení lidského embrya

Za účasti senátora Pavla Janaty (KDU-ČSL), který přednesl úvodní projev, se v úterý 29. dubna 2003 na Právnické fakultě MU v Brně uskutečnil seminář *Bioetika a právo*, který se ve své odpolední části zabýval postavením lidského embrya z pohledu morálky a práva. Pořádající Junior klub křesťanských demokratů zastupoval Petr Jäger (člen Kolpingovy rodiny Žamberk) a jeden z hlavních referátů přednesl MUDr. Tomáš Lajkep z Ústavu lékařské etiky LF MU, který je zároveň předsedou Kolpingovy rodiny Velká Bíteš. Protože téma semináře je jistě zajímavé i pro čtenáře Zpravodaje KD ČR, přinášíme vám krátkou informaci o jeho průběhu.

Kromě senátora Janaty předneslo své referáty celkem pět odborníků z Právnické fakulty MU a Lékařské fakulty MU v Brně. Mezi nimi byl i MUDr. Tomáš Lajkep, jehož tématem byl morální statut lidského embrya: "Pro etické hodnocení technik umělého oplodnění, potratů či jiných způsobů nakládání s lidským embryem je nejdříve nezbytné určit jeho postavení, tedy odpovědět na otázku, zda se jedná o člověka-osobu či nikoliv."

Tzv. empirický funkcionalismus na embryo nahlíží jako na lidské bytí, kterému přísluší postavení osoby až od určité zjištělé fáze jeho vývinu, zpravidla v řádu týdnů až měsíců. Nejradiálnější filosoficko-etické názory tohoto směru dokonce o člověku hovoří až po 6 měsíci po narození. Zastánci funkcionalismu pak dovozují, že v období mezi početím a určitým stadiem svého vývinu embryo není osobou a tudíž ani nepoživá morální ochrany života v plné míře. Takto formulované teze pak uvolňují cestu například liberálním potratovým zákonům a znevažování hodnoty lidského života vůbec.

Na druhé straně ontologický personalismus přikládá individuálnímu lidskému životu morální postavení osoby již od okamžiku početí. Zastánci

tohoto konceptu, mezi nimiž je například i římskokatolická církev, pak poukazují na početím založenou individualitu lidského života a embryu se ve všech stádiích vývinu přiznává stejná morální ochrana. Jedinost počínajícího života je zachována také v případě jednovaječných dvojčat, kdy odborníci hovoří nikoliv o rozdělení individuality, ale spíše o přidání nové k již existující. "Z hlediska respektu k lidskému životu se ptám: Má snad tento život menší cenu, jestliže nevím, zda z něj vznikne jeden nebo více jedinců?", dodal MUDr. Lajkep.

Trochu jiný pohled nabídl na problematiku JUDr. Filip Křepelka z Právnické fakulty MU, který hovořil o postavení lidského embrya v právu. Nejvíce diskutovaným dokumentem byla Listina základních práv a svobod jakožto součást ústavního pořádku České republiky. Právo na život a jeho ochrana před narozením je obsažena v článku 6, odst. 1, který jasně přiznává každému právo na život. "V druhé větě však již méně jasně hovoří o tom, že lidský život je hoděn ochrany již před narozením. Tedy zatímco v jiných částech dokumentu hovoří ústavní představitelé jasně o všech lidech bez rozdílu (používá slovo "každý"), jako by v případě nenarozených záměrně volil mírnější označení "lidský život", a navíc mu přisuzoval postavení pouze "hodně ochrany", nikoliv právo na ochranu samotnou. Slova platné ústavní úpravy nám tedy naznačují, že jakkoliv je nenarozenému životu přisouzeno zvláštní právní postavení, zákon takový život nestaví na úroveň již narozených. Takováto formulace normy nejvyšší právní síly pak dává široký prostor například zákonu č. 66/1986 Sb. o umělém přerušení těhotenství upřednostnit přání ženy před ochranou nenarozeného života.

V diskuzi se účastníci zastavili i nad dosavadní aktivitou KDU-ČSL v rámci veřejné debaty o právní ochraně života a etických problémech spojených s bioetickými tématy jako interrupce, eutanázie a podobně. Ačkoliv si účastníci semináře plně uvědomovali nutnost politicky kompromisního řešení, zazněly hlasy pro oživení tématu jak uvnitř KDU-ČSL tak celospolečensky, což podpořil i senátor Janata.

Seminář se konal za laskavé podpory Konrad-Adenauer-Stiftung. Petr Jäger, člen KR Žamberk



Petr Jäger



MUDr. Tomáš Lajkep

Na cestě k prohlášení Adolpha Kolpinga za svatého

Od generálního duchovního správce P. Axela Wenera

Každý člen Kolpingova díla, který se 27. října 1991 účastnil slavnostního ceremoniálu blahoslavení Adolpha Kolpinga, na tento den nikdy nezapomene. V ten den byla Adolphu Kolpingovi "otci tovaryšů" vzdána pocta u oltáře, tak zní slavnostní formulace prohlášení za blahoslaveného. Veřejně Sv. Otec vyslovil to, co bylo mnohým v srdcích jasné už dlouhou dobu. Katolická církev uznává příkladnou vazbu života a mimořádného díla Adolpha Kolpinga a prosí za přimluvu u Boha, poněvadž si je jista, že Kolping, Boží milostí spasený, je nyní součástí nebeské církve. Na Sv. Otci je aby rozhodnul, zda a v jaké formě se dostane oficiální úcty tomuto služebníkovu Božím v církvi. V případě našeho zakladatele je oficiální úcta omezena na určitou oblast. Papežem Janem Pavlem II. bylo místem uctívání schváleno místo, kde Kolping žil a působil. Papež dovolil zmínku jména Adolpha Kolpinga při mši svaté a v denní modlitbě církve.

Život a dílo Adolpha Kolpinga je známo ve více než 50-ti zemích světa. Myšlenky otce tovaryšstva pomáhají stále více lidem - zvláště ve východní Evropě, Africe, Asii a Latinské Americe - objevit nové životní perspektivy. Vnitřní touha našich kolpingových sester a bratří z těchto zemí, moci uctít "jejich otce Kolpinga" jako svatého, je stále větší. Avšak překážky na cestě k prohlášení za svatého jsou vysoké. Pověřený postulátor má za úkol dovést jednání o prohlášení za svatého u příslušné kongregace ke zdaru. Cílem tohoto procesu je předložit Sv. Otci návrh, podle něhož by se rozhodl přidat blahoslaveného Adolpha Kolpinga do seznamu církví uctíváných svatých. Tímto by bylo povoleno uctívat Adolpha Kolpinga jako svatého na celém světě. Vlastní texty pamětního dne svatých by byly rozšířeny pro mši svatou a hodinovou modlitbu. Konečně by byly vyhotoveny oficiální překlady do ostatních jazyků. Také by bylo dovoleno jmenovat Adolpha Kolpinga jako patrona biskupství a patronem skupiny pracovníků, regionu nebo zvláštního zařízení.

Předpokladem pro prohlášení za svatého je uznání jeho jedinečných ctností. Zároveň musí být "pověst svatosti" Adolpha Kolpinga dokázána "zázračným vyslyšením modlitby". Zde je jasné, že prohlášení za svatého není jen církevně-právním aktem, ale i duchovním procesem. Přátelé Kolpingu by se na tomto spirituálním dění chtěli ještě intenzivněji účastnit. Jedno je stále jasnější: při všech formalitách procesu prohlášení za svatého musí být vyprošen souhlas Sv. Otce. Abychom objasnili tuto duchovní dimenzi, slavíme 19. září 2003 v 19:30 slavnostní bohoslužbu s protektorem IKW (Mezinárodní Kolpingovo dílo), kardinálem Meisnerem, v minoritském kostele v Kolíně nad Rýnem. K oslavě jsou všichni srdečně zváni.

"Vím, že jednou se přihodí zázrak"

Jedno je jisté: zázrak se nemůže vynutit, nýbrž vyprositi! Při mnoha návštěvách v Kolpingových svazech a Kolpingových rodinách je obdivuhodné, s jakou láskou a vroucností je Adolph Kolping ctěn. To je půda, na které zázrak roste a může se přihodit. Často je kladena otázka: Není již dnes hledání zázraku zastaralé? Musí moderně myslící člověk akceptovat tyto překážky v křesťanském způsobu prohlášení za svatého? Sama církev je však vždy opatrná, když jde o zázrak, neboť vysvětlitelné události nelze za žádných okolností interpretovat jako zázrak.

Jednání, které díky Svatému Otci vede k prohlášení za svatého, je na první pohled podmaněno byrokratickými způsoby, které zde mohou být představeny pouze ve zkratce.

Poněvadž jednání, které 27. října 1991 vedlo k prohlášení Adolpha Kolpinga za blahoslaveného, již prokázalo jeho "pověst svatosti" a "ctnostný život", může být zahájeno jednání k prohlášení za svatého, pakliže po blahoslavení bude alespoň jedno zázračné vyslyšení modlitby na přimluvu Adolpha Kolpinga písemně zdokumentováno. K tomu patří zázrak uzdravení, jako je vyléčení beznadějně nemocí, přírodní zázrak, jako je dešť v suchém období nebo zázrak zmrtnýchvstání (jak je např. doloženo u sv. Františka Xaverského). Dokumentace o zázracích, které se přihodily na přimluvu bl. Adolpha Kolpinga, musí být co nejrychleji ohlášeny generálnímu duchovnímu představenému, který spolu s "postulátorem" (to je něco jako křesťanský právník), ve spolupráci s biskupem zrekonstruuje, v které oblasti se zázrak přihodil. Příslušný duchovní správce nařídí vyšetřování případu s přizváním externích expertů (lékařů či vědců), kteří mají za cíl dokázat nevysvětlitelné dění dle lidského měřítko.

Toto vyšetřování často může trvat i rok, neboť je třeba vyslechnout velké množství svědků. V některých případech se nikdy nepodaří dokázat zázračné vyslyšení modlitby.



Na cestě k prohlášení Adolpha Kolpinga za svatého



Jakmile bude vědecké předběžné vyšetřování úspěšně ukončeno, bude následovat žádost o oficiální otevření procesu prohlášení za svatého na "Kongregaci pro prohlášení za blahoslaveného a svatého" v Římě. Kongregace povede proces, který může vést k doporučení na prohlášení Adolpha Kolpinga za svatého na kardinálském kolegiu. Zde se rozhodne, zda může být žádost předložena papežovi, aby sám a přímo rozhodl o prohlášení za svatého. V případě pozitivního rozhodnutí může následovat záznam bl. Adolpha Kolpinga v kánonu svatých katolické církve. Začátek duchovních příprav na prohlášení za svatého oslavíme mší svatou 19. září 2003 v 19:30 v Minoritském kostele s kardinálem Joachimem Meisnerem.

Kanonizace není pouze formálním aktem, ale i duchovní událostí

Prohlášení za svatého našeho zakladatele je pro mnoho lidí na celém světě vroucným přáním. Stále častěji slyším také kritiku na zdánlivě formální pracovní postupy v procesu prohlášení za svatého.

Otázka je, zda Adolph Kolping bude skutečně patřit k velkým svatým, kteří budou po kanonickém jednání slavnostně přijati do zástupu svatých naší církve, nebo zda se bude počítat k těm, kteří se stali váženými i bez oficiálního prohlášení. Adolph Kolping totiž nepochybně patří k těm lidem, kteří již svou povahou a svým způsobem života následovali volání Boha. Ani skeptici v prohlášení za svatého nemají žádné pochyby o tom, že Adolpha Kolpinga si Bůh povolal k sobě do svého království, aby mohl žít v jeho blízkosti.

Smyslem jednání o prohlášení za svatého je požádat dle křesťanských pravidel o příjem Adolpha Kolpinga do kánonu svatých, čímž by ho naši přátelé po celém světě mohli uctívat křesťansky povoleným způsobem. V následujících letech ale nepůjde jen o to "honit se za zázrakem" nebo zaměstnávat komisi lékařů, psychologů či jiných přírodovědců, ale jsme povoláni připravit duchovní úrodnou půdu pro zázračné vyslyšení modliteb.

Nemám pochyby, že Kolpingovy sestry a bratři v liturgii, v osobní či společné modlitbě nebo při čtení písmo tvoří skutečnou duchovní jednotu. Proč by tedy také neměla růst naše stále se prohlubující spirituální snaha o obnovení kněžského povolání v našich Kolpingových rodinách.

Mnoho možností se nabízí pro prohloubení spirituality. Jedno z nejdůležitějších přání je pouť ke hrobu bl. Adolpha Kolpinga. S přibývajícím intenzitou našeho partnerského programu také naši přátelé z ostatních zemí a kontinentů mohou přicházet do Kolína. Často jsme mohli společně slavit mši svatou. V mnoha zemích a diecézích patří každoroční pouť ke Kolpingovu centru k samozřejmému programu. Zahajovací modlitba a četba písmo svatého jakož i vzpomínka na bl. Adolpha Kolpinga musí patřit k "normálnímu standardu" našich setkání a shromáždění. Nebyl by také dobrý nápad prohloubit náš partnerský program mezi Kolpingovými rodinami prostřednictvím společné modlitby na dálku?

Mnoho Kolpingových rodin a svazů na celém světě se v duchu této výzvy již spojilo a doprovodilo prostřednictvím duchovních aktivit snahy o prohlášení Adolpha Kolpinga za svatého. Každý jednotlivec je povolán svou osobní zbožností a příkladným životem otevřít druhým oči pro zázrak, který Bůh, na přímluvu svatých, ve světě koná.

Žádné pochyby, jméno Adolpha Kolpinga je již zapsáno v "knize života". Jeho život byl ovlivněn obětavostí, oddaností a neúnavnou pílí. Svým způsobem ukázal lidem cestu ke Kristu a tím i k "životu v plnosti". 500.000 členů po celém světě ho označuje za svého přímluvce a naplňuje jeho myšlenky. Za to otci Kolpingovi děkujeme - ať již bude prohlášen za svatého či nikoliv!

190. výročí narození Adolpha Kolpinga (8.12.1813 - 8.12.2003)

100 let od slavnostního odhalení pomníku

A. Kolpinga v Kolíně n. Rýnem

Na cestě ke svatořečení

Milí Kolpingovi přátelé na celém světě!

Pouze modlitba nás vede kupředu na cestě ke svatořečení bl. Adolpha Kolpinga.

On sám řekl: "Pokud člověk jen pracuje a nemodlí se, tak si chléb, který měl ve svých rukou, rozdrobil." (13.8.1858).

Vyhlašujeme proto pátek 19. září dnem modliteb za svatořečení Adolpha Kolpinga.

V kolínském dómu bude v ten den (v 19.30 hodin SEČ) slavit protektor Mezinárodního Kolpingova díla (IKW), kardinál Meisner, slavnostní mši svatou u příležitosti obou jubileí. Vyzýváme proto také každou Kolpingovu rodinu v tento den ke slavení eucharistie ve vašich farnostech, Kolpingových domech apod. Tak oběhne modlitba celou zeměkouli a prosby členů Kolpingova díla se spojí v jednu společnou modlitbu.

Mše svatá z kolínského dómu bude asi o hodinu později poprvé přenášena po internetu na stránkách:

www.kolping.de/jubilaeum_kolping_denkmal.html

Prosím Kolpingovy rodiny, které se chystají zúčastnit této modlitby, aby daly zprávu generálnímu sekretariátu. Během bohoslužby v kolínském chrámu pak budou přečtena všechna tato místa na světě, kde se lidé připojili k modlitbám na úmysl svatořečení.

Liturgické texty pro tento den jsou k dispozici v angličtině, španělštině a v němčině. Na přání budou zaslány e-mailem.

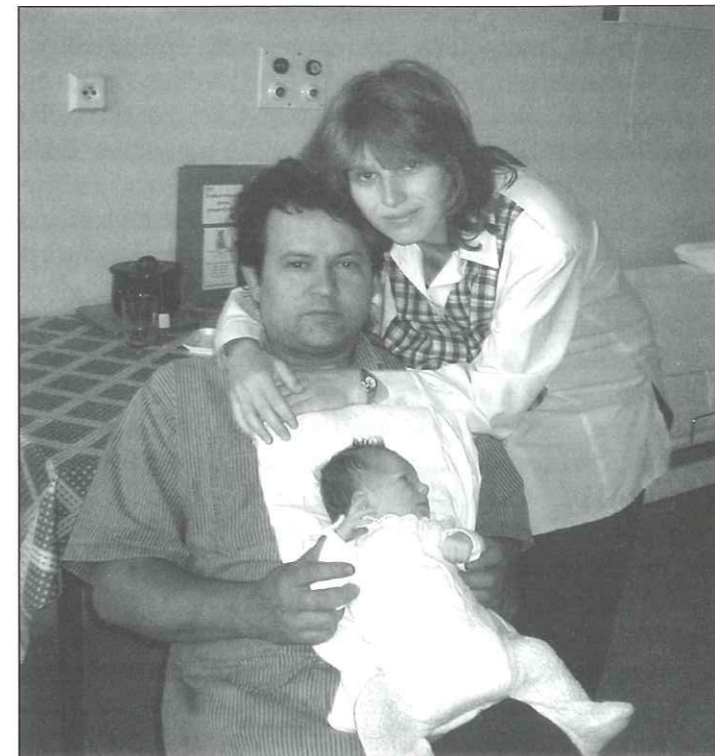
V radostném očekávání tohoto velkého dne Vám zasílám srdečné pozdravy z Kolína nad Rýnem.

Váš

Axel Werner

generální duchovní správce IKW

Hanička Pacalová



Není tomu tak dávno, co jste se ve Zpravodaji mohli dočíst radostnou zprávu o narození potomka manželů Dítětových (Marcela Dítětová je členkou představenstva KD ČR). Dnes vám přinášíme neméně radostnou zprávu o narození prvního potomka Hanky a Karla Pacalových. V úterý 10. června 2003 se jim krátce po poledni narodila dcera Hanička, která tehdy měřila 49 cm a vážila rovně 3 kg. Haničce i jejím rodičům, kteří jí ihned po porodu vyplnili přihlášku do KR Měřín, přejeme hodně hezkých společných chvil a Haničkám velkou porci trpělivosti s Karlem!



Evangelizace a úskalí politiky



Tuhle jsem zase na adresu Církve slyšel: "Je to všechno stejná propaganda - jako v politice!" Byl to typický výlev ateistického skeptika, který směšuje nikoliv jablka a hrušky, ale spíše zrní a plevy. Něco jiného je přece posvěcené poslání šířit radostnou zvěst s přesvědčením, jak dosáhnout příslibů Kristových a něco odlišného je šířit dobové politické názory, zejména ty zjevně účelové, prospěchářské. Ideální by ovšem bylo, kdyby praktická politika byla ve shodě s Evangeliiem. I když chci věřit, že dobrá politika je uměním ovládat a usmířovat rozmanité zájmy uvnitř státu, přece jenom politická praxe posledního století naznačuje, že v politice působí nemálo lidí, kteří ji chápou jako "umění vládnout lidem tím, že je klamou", jak cynicky definoval Issac D. Israeli. Přesvědčení o pravdě Evangelia má oprávnění, nabízí platné důvody, a proto se šíří, poněvčas ovšem mezi lidmi čistého srdce, protože meritorní je osobní zušlechťení, solidarita a odklon od hříchu. Naproti tomu lživá propaganda, neskrývající boj o moc, bývá vypočítavá a statisticky úspěšná bez ohledu na pravdu, jenom když se názory líbí, zdůrazňují a neustále opakují. Strhává svou aktuální časovostí, vášnivostí, vychytralým "uměním možného", dav se polarizuje a pouští do boje za rádoby svoje, ve skutečnosti převzaté názory a cizí zájmy. Dav a individua se v něm ztotožňují s lacinými hesly a názory pod bezostyšným tlakem tvrzení: Zvolte si nás a my učiníme konečně rozhodný krok k ráji na zemi. Příslib ráje sestupuje v podání agitátorů na zem. Zdá se, že do ráje jsou již již pootevřené dveře. Ještě jedny volby, ještě jeden převrat - a už je to tady.

Evangelium však ohlašuje slovo o království Božím, které není z tohoto světa, ale na svět přesto přichází. Lživou propagandu obvykle zajímá pouze jedno: Jak vezdejší čas, chronos, zneužít a vyždímat i s bližním ke svému vlastnímu prospěchu. Přesvědčování ve smyslu katecheze je z gruntu jiné: nabízí spásu za dobré skutky, za oběti, za službu solidarity; proměňuje a naplňuje vezdejší čas - chronos v kairos, čas Boží, spoléhá na lidskou přemýšlivost a svobodu, na rozdíl od propagandy, užívající podobně jako reklama triky systémové manipulace, duševní lenosti, vybuzené nenávisti, závidivosti a slepoty. Hlásání evangelia se obrací se slovy Kristovými hlavně na skutečný rozum a čisté srdce, propaganda pak především na vášně a city. Jenom vzácně, jako šafránu, je propaganda politická spojena s křesťanskou opravdovostí. Tento vzácný případ se pozná spolehlivě v momentech, kdy lživá propaganda se přidrží možnosti vytlouci z politikářství za každou cenu preference, zatímco politik křesťanský trvá na kořenné pravdě, na obhajobě trvalých hodnot, protože jakékoliv uhybání by znamenalo propagování lži. Přesvědčování toho typu není ovšem populární, protože vede namáhavý dialog s individualitou, s duševně svobodným a soudným člověkem, zatímco propaganda utlouká mediálně a reklamou všeho druhu zmanipulovaného stádního jedince. Evangelium vede člověka ke Kristu a přemýšlivé svobodě, propaganda ke kultu rychle se měnících vůdců, kteří posléze mizí v propadlých dějin, aby po sobě zanechali zmatený, podvedený, rozčarováný i hněvivý dav. Zeptejte se nějakého populárního politika, odkud bere jistotu, že jeho úmysly a tvrzení jsou pravdivé a možné. Okamžitě začne doplňovat svoje propagandistické vize spoustou dalších podmínek, za kterých on teprve může prosazovat svoje či stranické politické názory. Tuto situaci ovšem začne opatrně sdělovat svým voličům teprve ve chvíli, kdy je zvolen. Ne dříve. Případá mu samozřejmě, že najednou spojuje svůj stranický či osobní úspěch s postoji ostatních. Hlasováním se snaží dospět k pomyslné a křehké jednotě názorů na řešení praktických otázek života. Najednou objevuje pro sebe i pro voliče, že je závislý na postojích ostatních lidí, pokud chce svoje názory realizovat. Potřebuje jednotu myslí v praxi, jinak se točí v bludném kruhu politických krizí. Jednota myslí ovšem nevzniká spojením odlišných politických programů a přístupů, nebo nějakým obludným kompromisem, handlířstvím "něco za něco". To je účelové a falešné, protože lež, byť dílčí, infikuje celek. I taková jednota je ovšem možná, ale není trvalá a zakládá další budoucí krize. Naproti tomu Evangelium vede člověka ke skutečné jednotě v Kristově Církvi, i k širší solidaritě mezi lidmi, zatímco lživá propaganda zavádí člověka do anonymního řvoucího davu, mezi překřikující se politické hospodyně, do zmatené kolektivity, kde se uplatňují pudové preference zdánlivé jistoty, zdánlivého bezpečí - jako u stáda. Člověku je poskytnuta lichá svoboda, stává se součástí davu a může podléhat emocím, řvát hesla, střilet po bližních a baštit klobásy s pivem. Evangelizace je naproti tomu zdoluhavý a pracný proces růstu člověka, rozvoje jeho duševních a rozumových mohutností; lživá

Evangelizace a úskalí politiky

propaganda manipuluje davy, běží a tlachá a obrací se stejně jako vítr a vyvětrá a vyčpí jako zkažené pivo. Lživá propaganda potřebuje a vytváří zmateného, posléze i bezcharakterního člověka. Lživá propaganda je zálučná: parazituje na demokratických principech, ale ve skutečnosti zakládá soustavu totalit, jakési podhoubí budoucího utužování politických poměrů. Instinktivně totiž předvídá, že jednoho dne se nahromaděné lži provalí jako hnis z rány a pak bude zapotřebí chránit pozice, někdy i holou kůži. Zvyk uplatňovat moc přerůstá do arogance moci a krajinou se plíží ozvěna prvních totalit: Strach. Zmanipulovaný člověk pak buď oněmí, nebo se přidá ke lži, se kterou se paktuje i když jí nevěří. Začne se bát.

Nejde tedy jenom o nějaký akademický rozdíl mezi lživou propagandou a evangelizačním posláním Církve. Jde i o další lež propagandy, která se týká věřících samotných, jde o oddělování principů víry od samozřejmé snahy věřících angažovat se ve veřejném životě, mít aktivní vliv na běh věcí v tomto světě. Zájem o věřící usměrňuje lživá propaganda v tom smyslu, aby neklerikalizovali politickou scénu a projevy své víry chápali jako soukromou záležitost. Jinými slovy, aby hleděli odevzdat svoje volební hlasy a dál už ponechali politickým stranám iniciativu v jejich politických snahách. Angažmá skutečného věřícího ale musí být bezpodmínečně důsledné: Měl by vědět, co prosazuje ten který politik, ta která politická strana a měl by dobře zvážit, zda tyto skutečnosti jsou ve shodě s křesťanským pohledem na svět. Skutečný křesťanský orientovaný politik se nemůže prostituovat s poznaným zlem, ale musí ho umět rozeznat a přiměřeně, ale jasně ho označit jako společenské nebezpečí. Cena takového postoje je ovšem úměrná poslání a odpovědnosti politika; ostatně jako každého křesťana. Nejde o nic menšího, nežli o spoluúčast na proměně světa v duchu evangelia, nejde o nic menšího nežli o znamení kříže, které se vynořuje jako připomínka Kristovy výkupné oběti. Křtem a birmováním i přijímáním ostatních svátostí na této oběti ovšem přijímáme svůj nepatrný podíl. Do tmy světa jsme vstoupili se znamením kříže.

Někdy jsem takovými připomínkami nepříjemný sám sobě; vždyť budeme souzeni ze svých slov, do jaké míry se shodují s činy - ale uznejte sami: Myšlení nebojí každého stejně, tak alespoň připusťme, že má svoje oprávnění v tak závažných věcech jako evangelizace a politika. A zkusme se věnovat rozjímavému myšlení alespoň v takovém časovém objemu jako televizi, která je pro intelekt - až na výjimky - morem. Není většího zabijáka rozumu, který by natolik zmalátnil soudnost, rozleptal vůli, zamlžil nitro, otupěl ke stádné poddajnosti, vyhověl lenosti - a to vše pod heslem odpočinku. *Návyk myslet obrazem místo pojmem připravuje pomocí mediální manipulace a reklamy všeho druhu bezmyšlenkovitě konzumujícího člověka k účelům jakékoliv, především ale lživé propagandy. Proto platí v televizi večerech a modravých blikajících oknech domácností našich sídlišť velmi často slova Písma: "Lito je mi zástupu." Nemůžeme očekávat změnu kvality na politické scéně, nechá-*

me-li se opakovaně manipulovat ke stádnosti v liché důvěře ve lživou propagandu, v důvěře, že mediální hvězdy našeho politického nebe zařídí vše dobré. Je třeba nerezignovat a lépe se zajímat ve svém nejbližším okolí o možnost, jak pasivitou nepodporovat Augiášův chlív, který vždy profitoval realizací hesla "Rozděl a panuj!" Není možné dopustit, aby církevní společenství, obraz skutečné jednoty v Kristu, bylo v našich obcích rozbíjeno zvenčí, pod tlakem různých názorů na řešení palčivých otázek dnešní doby. Vždyť základní přístupy jsou nám uloženy v poselství Kristově, v biblických ustanoveních pravdy a lásky. Toto poselství je nebetyčně důležitější, nežli nejrafinovanější propaganda často protikřesťanský zaměřených politických nul. Poselství spásy nelze zaměnit za podvodné přísliby lepšího přístupu, za ideologii ekonomismu jakékoli barvy.

Kdysi, již za Protektorátu, tedy za německé okupace vydali Čechové odvážně mnoho dobrých knih. Mezi nimi nádherné dílo, shrnující pod titulem "Co daly naše země Evropě a lidstvu" esenciálně výsledky modliteb a prací předchozích generací. Přemýšlím, jakou knihu by při vstupu do Evropského společenství mohla po šedesáti letech po nacistické krutovládě napsat moje generace. Jistě by obsahovala mnohé dobré, ale i to druhé. Zkuste se zamyslet se mnou, kvůli naději pro přítomnost i do budoucnosti, aby s námi a dětmi našich dětí nebylo manipulováno jako s trpěnou diasporou ve faktickém ghettu, aby naše kostely bylo možno bez obav otevírat pro poutníky, aby se na nás turisté s rukama v kapsách a žvýkačkou v ústech nekoukali nadrzle jako na cizokrajnou zvěř, či nechápavě jako na muzejní exponáty, aby se i jim dostalo skutečného poznání věcí Božích! Není třeba se prát o svou víru, ale je třeba se prát o prostor pro víru příštích generací. Ten prostor je totiž opakovaně zaplňován také vším možným balastem, takže by se dalo moderně říci, že je to i problém ekologický, související s úklidem v domě.

(S použitím myšlenek mnoha jiných lidí sestavil Petr Peňáz.)

Psáno pro Zpravodaj Kolpingova díla ČR v horkém červenci L.P. 2003.



Poutní zájezd KR Nýřany

V sobotu 17. května jsme se sešli v počtu 43 poutníků z celého širokého okolí. Vyjeli jsme v 7 hodin ráno z Nýřan. Sluníčko nás doprovázelo celé naše putování.

Jako vždy nás doprovázel pan farář Stanislav Uhlíř, který sloužil mši svatou. Cílem naší pouti byl Strašín. Zde jsme byli očekáváni Františkem Xaverem Halasem - místním farářem. Seznámil nás s historií kostela Narození Panny Marie a blízkého okolí.

První zmínka pochází z 12. - 13. století, kdy tu byl Strašněv dvůr, který byl v 15. století přestavěn Půtou Švihovským. Z původní zástavby zůstaly dvě kapličky.

Poté jsme se rozjeli do Kašperských Hor. Zde jsme navštívili kostel svaté Markéty. Ještě je zde kostel sv. Mikuláše a poutní kostel Panny Marie Sněžné, který je v současné době opravován.

Poslední zastavení bylo v Sušici. Po krátké prohlídce a odpočinku jsme se rozjeli k domovu. Všichni jsme při tomto poutním zájezdu nabrali duševní sílu do dalších dnů.

Jaroslava Sušická, kronikářka KR Nýřany

KR Nýřany

Pozvání na oslavy 75. výročí založení KR Schönwald v Německu



Rozloučení s Robertem Fremlem, předání pozornosti, zápisy do kronik.

se zúčastnili průvodu ulicí Kornhergstrasse na stanoviště před školou, kde byla dopoledne na nádvoří sloužena mše sv. Byl připomenut význam bl. Kolpinga, jeho působení v celém Německu, počínaje Kolínem, a rozšíření jeho myšlenek dnes už do celého světa. Byli přivítáni všichni hosté, místní i zahraniční a dojemné bylo, když při závěrečném požehnání byly mezi všechny zúčastněné vyslány 2 malé německé dívčinky s košíky semínek (tentokrát ředkvičkových), které v úhledných pytlíčcích rozdávaly všem přítomným s přáním,

Dne 22. června 2003 ráno jsme objednaným mikrobusem, v počtu 15 členů KR Nýřany, odjízďeli na pozvání KR Schönwald NSR sdílet s nimi oslavy 75 let jejich založení. Byli jsme již očekáváni. Oslavy byly zahájeny slavnostním průvodem městem, v čele vlajky zúčastněných KR - za Českou republiku byly neseny panem Sušickým vlajka KR Nýřany, za Starý Plzenec byla nesena jejich členy vlajka bl. Kolpinga. Byly neseny i prapory různých organizací města a za doprovodu místní kapely jsme

KR Nýřany

Pozvání na oslavy 75. výročí založení KR Schönwald v Německu

aby myšlenky bl. Kolpinga klíčily také dál, jako tato semínka. Počítali jsme, že celkem se nedělních oslav kromě našich 2 KR z Čech zúčastnilo (dle vlajek) asi dalších 14 KR.

Po mši sv. jsme všichni účastníci oslav přišli do "Schulparku", kde byl postaven velký stan a bylo nabízeno občerstvení - pivo, limonáda - na objednávku i oběd. Na připraveném pódiu zlepšovali náladu i "Kreahbröih - Muzikanten". Zde jsme měli i dost času na seznámení se s našimi novými německými přáteli, např. Ludwigem Haindlem z Zentrale Kolping Regensburg, s Christianem Goetzem z Wunsiedlu, s Robertem Fremlem, předsedou KR Schönwald, místním kronikářem a řadou dalších, jejichž jména máme napsána v naší kronice. Velmi nám svým překladem pomáhala naše Linda Petúková. Dobrý nápad byl, že jsme s sebou měli obě naše kroniky. Hodně času nám věnoval místní kronikář, který ji měl také s sebou a vede ji podobným způsobem jako my. Dozvěděli jsme se také mnohé o činnosti jejich KR. I oni dělají celou řadu zájezdů, i do Západních Čech, a tak jsme se divili, že v obou kronikách (české i německé) jsou fotografie a reportáže ze zájezdů i mši sv. např. z kláštera Teplé v Toužimě, poutní kostel Skoky, Loreta u Chebu, Dobrá Voda u Sušice, kostel Andělů strážných apod. Na závěr se museli všichni naši poutníci do jejich kroniky také podepsat. Navštívili jsme i jejich místní kostelíček, který byl pravděpodobně zasvěcen "Navštívení P. Marie". Odpoledne bylo věnováno hlavně dětem, na zahradě se zúčastnili různých her, soutěží i rozmanité ruční tvořivosti, kdy si různé výrobky (tašky, obtisky...) potom děti odnášely do svých domovů. Celý náš zájezd provázelo sluníčko - jakožto požehnání. Nakonec jsme si darovali různé pozornosti a po krásně prožitém dni jsme se s dobrými pocity v srdcích rozjeli domů.

Zapsali : Helena Huřáková a Jarmila Sušická



Vlevo pan Komínek (KR Starý Plzenec), Jaroslava Sušická (KR Nýřany) a uprostřed předseda KR Schönwald pan Robert Freml.



Příjezd členů Kolpingovy rodiny Nýřany do Schönwaldu.



Prohlášení Generální rady

Lidé potřebují rodinu - děti potřebují rodiče



Od roku 1994 vyhlásila Organizace spojených národů 15. květen Dnem rodiny. Členové generální rady v Lucernu uvítali tuto iniciativu Organizace spojených národů, aby se na celém světě v tento den obrátila pozornost na význam rodiny pro jednotlivce a pro společnost. Se zvětšující se péčí však vidí IKW vývoj, ve kterém bude funkce rodiny stále více uznávanější, společnost a především ekonomika však nebere ohled na zájmy rodiny v dostatečných rozměrech.

Potěšitelnější je zhodnotit skutečnost, že rodina celosvětově - zcela nezávislá na příslušné společnosti - má vysokou hodnotu u jednotlivých lidí. Většina lidí vidí v rodině místo bezpečí a štěstí, solidarity a také stabilní centrum společnosti nezávislé na razantních společenských změnách. Rodina se osvědčuje ve všech kulturách jako nejbezpečnější forma solidární společnosti, která svoji funkci solidarity podává oslabené nebo neprováděné institucionální solidaritě. Jednotlivý člověk cítí, že potřebuje rodinný vztah k vývoji svých osobních a sociálních vloh, a že rodina je garantem pro tvorbu lidského a sociálního kapitálu společnosti.

Člověk jako sociální bytost je odkázán na druhé. To platí zvláštěm způsobem pro dospívající děti, které v rodině nalézají stabilní rámec pro svůj vývoj. Tímto je vývoj dětí zvláštěm způsobem zajištěn, když bude toto zajištěno otcem a matkou. Rodiče zajišťují vztah mezi narozením, péčí a výchovou dětí ke způsobilým členům společnosti. Děti jsou ve svém vývoji odkázány na takovou oporu, jaká může být očekávána především u vlastních rodičů.

IKW vyzývá vzhledem k těmto úvahám u příležitosti Mezinárodního dne rodiny dne 15. května všechny zodpovědné v politice a společnosti, aby spravedlivě podpořili rodinu. Je zapotřebí vytvořit politické a společenské podmínky, které jsou vhodné k podpoře rodiny, aby mohl být lepší i život s dětmi.

Generální rada IKW se rozhodla postavit svou práci v roce 2004 na motu: Lidé potřebují rodinu - děti potřebují rodiče.

Lucern, 15. května 2003

Axel Werner
generální představený



Informace o mezinárodních akcích

03.20

13. 9. 2003

Podrobnosti a přihlášky na všechny akce jsou v místnosti 108 (Duha) nebo 114 (Kruh sdružení dětí a mládeže), Senovážné nám. 24, 116 47 Praha 1, tel./fax 234 621-375,-469, tel. 234 621-374,-471, mobil 603 438 822, e-mail prokes@duha.cz a mirek.prokes@seznam.cz (poslat na obě adresy). Můžete si je též stáhnout z www.kruh.cz, resp. z www.duha.cz

Zajímá-li vás akce, ale cena je příliš vysoká, nebývá pro nás problém ji jedním snížit na zlomek, tj. na cenu obvyklou v Česku. Za akce neručíme, neboť nejsme jejich pořadatelé (jen těch tučně tištěných), pouze o nich informujeme!

Změny oproti poslední verzi jsou kurzívou. U každé akce jsou uvedeny údaje (F ... jen pro funkcionáře mládežnických organizací., V ... pro vedoucí dětí a mládeže, * ... údaj není k dispozici) v pořadí:

datum, název, místo (stát), jazyk, věk, cena, pozn., pořadatel, uzávěrka

24. až 26. 9. 2003 Mládež 21. století: reality a perspektivy, Kyjev, A/R, do 35 let, za své, soutěž o mladého podnikatele-právnicka-farmáře-vědce-manažera sociálních služeb-funkcionáře-talenta - propozice vyžádejte na adrese inform@mbu.com.ua, CIS Forum, ihned

27. 9. až 2. 10. 2003 Evropský týden mládeže, EP Brusel, A, do 35 let, zdarma, YFJ, ihned

28. 9. až 3. 10. 2003 Seminář „Federalismus pro Evropu – základy“, Frankfurt n. Mohanem, N, neomezen, 75 a 20 % cesty, JEF/D, ihned

29. 9. až 3. 10. 2003 Nové perspektivy rozvojové a humanitární pomoci, Ženeva, A, VŠ studenti a doktorandi, 100 eur a cesta, letní škola, Impact/EADI, ihned

30. 9. až 3. 10. 2003 Mezinárodní konference evropských studií, Havana, A/Šp., neom., 80 USD +ubytování+strava+cesta, vých.Evropa-evrop. integrace a vztahy k jiným regionům, *, ihned

5. až 10. 10. 2003 Antidiskriminační nařízení EU – aktivně proti diskriminaci migrantů, Berlín, A, neomezen, ***, DGB/(UNITED), detaily na www.migration-online.de

6. až 8. 10. 2003 Interkulturalita v evropském kontextu, Bad Homburg (D), A/N/F, hledá se referent o situaci v ČR, honorář 300 eur a vše proplaceno, ihned

F 7. až 13. 10. 2003 Mezinárodní konference studentských organizací, Jerevan, A/R, neomezen, asi jen cesta, poznávání Arménie, 21. 9. 2003

9. až 15. 10. 2003 Interkulturní poznávání v kontextu lidských práv, Lido di Volano (I), A, neom., ***, mládežnický seminář, Arciragazzi, *

F 10.10.2003 Info den o otevřené metodě komunikace, Brusel, A, neom., zdarma, YFJ, hned

10. až 12. 10. 2003 Seminář česko-německých výměn mládeže, Waldmünchen, Č/N, pro nováč-ky, 350 Kč a půl cesty, řízení a financování projektů a partnerská burza, Tandem, 15. 9. 2003

10. až 12. 10. 2003 www.rosipress.de, Výmar (D), A, neom., ***, pravicový extremismus-web-novinářská práce, EJBW/(UNITED), detaily na www.ejbweimar.de

10. až 12. 10. 2003 Východní Evropa a rozšíření EU, Königswinter (SRN), N, neomezen, 30 eur a cesta, detaily na: www.web-koeln.de/seminare/details/?id=44

12. až 15. 10. 2003 Evropské sociální forum, Paříž, A, neom., za své, GISTI, www.fse-esf.org

12. až 19. 10. 2003 Boj proti násilí na ženách, Itálie, A, neomezen, 50 eur, ENYA, *

14. až 16.10.2003 Politickovýchovná práce v regionu CZ-D-PL, Drážďany, Č/N, neom., zdarma, dějiny jako problém-financování a politika-regionální identita, Brücke/Most, ihned

16.10.2003 Konference Otázka menšin v Evropě, Flensburg (D), A, neom., detaily www.ecmi.de



JEŠTĚ WORKCAMPY !

Sezóna táborů dobrovolné práce v tropech a na jižní polokouli začíná

Dvoutýdenní pobyty v řadě států světa obvykle mezi cca 15 účastníky z různých států, jazyk angličtina, věk 18 až 30 let, lehká práce 5 až 6 hodin denně za ubytování, stravu a program, zprostředkovací poplatek 1100 Kč (sleva 10 % na studentské a mládežnické karty), cestu si zajišťuje každý sám. Palestina, Mexiko, Austrálie aj.

WORKCAMPY !

EU vypisuje program Kultura 2000 na rok 2004 pro spolupráci z min. 3 států v oblastech: kulturní dědictví, výtvarná umění, interpretační umění. Do 50 % nákladů. Uzávěrka 14. 11. 2003

Evropská dobrovolná služba (EDS) – možnost dlouhodobého pobytu v cizině zdarma! Česká národní agentura programu "Mládež" (youth@youth.cz) má příležitostné nabídky. Zvláštní prostředky byly vyčleněny na léta 2003 až 2004 pro přeshraniční spolupráci Česka, Německa a Rakouska!

Dlouhodobá EDS (věk 18 až 25) u poboček SCI (co, kde, jazyk, trvání, nástup, uzáv., pozn.):

- práce na vzdělávací farmě, Lützensommern (SRN), N, 6 či více měs., *, *, 35 h týdně
- památník 2. světové války, Wöbbelin (SRN), N, 6 či více měs., *, *, Po-Pá 9 – 18 h
- organizování dobrovolníků, Poznaň, A, 6 až 8 měs., únor až duben 2004, *, kap. 105 eur/měs.
- detto krátkodobě, Poznaň, A, 3 týdny, prosinec 2003 a březen 2004, *, kapesné 75 eur
- středisko pro narkomany-bezdomovce-alkoholiky-HIV+, Gaudynki (PL), A, 6 až 9 měs., pro-sinec 2003, *, kapesné 105 eur/měs.
- koordinace světové kampaně proti změnám klimatu, Oxford, A, info@risingtide.org.uk
- Ludoteca – hry s dětmi 2 až 11 let, Itálie, A+I, *, *, *
- různé projekty v Itálii, A, 6 měsíců, 3. 3. 2004, *, AFSAI

Mimo EDS (bez věkového omezení):

- vzdělávání vesničanů, Vedanthangal (Indie), A+Tamil., 3 až 12 měs., účast.poplatak 100 USD
- řada obdobných projektů na indickém venkově, účast. poplatak 100 USD
- výuka angličtiny pro děti 5 až 12 let, Nepál, A+Nep., 3 či 6 měs., kdykoli
- pomoc dětem a mládeži v jižní Asii a Lat. Americe, A/Šp., *, *, věk 18 až 35 let, organizuje Kanadská aliance pro práva dětí a mládeže
- 19 různých projektů po celých USA, A, věk od 21 let, kapesné 100 až 200 USD/měs.

Pomocnou vědeckou sílu za 6,32 /h (max. 82,5 h/měs.) hledá Brücke-Institut Drážďany. Činnosti: příprava česko-německých seminářů a internetového portálu, rešerše. Kdo dřív...

Nadace Alex. Humboldta vypisuje stipendia pro studenty do 35 let na výzkum v Německu na 6 až 12 měsíců. Detaily na www.avh.de/en/programme/stip_au/rh.htm

Cena 500 USD za nejlepší sociálně podnikatelský projekt mládežnických lídrů od 18 do 24 let. Podrobnosti na info@youthactionnet.org, uzávěrka nominací 30. 9. 2003.

Mezinárodní soutěž „Literatura překoná hranice“ o knižní ceny do 120 eur pro věkové kategorie 6 až 9, 10 až 14, 15 až 19 let pořádá časopis Perplex. Uzávěrka příspěvků: 9. 11. 2003

Školení mladých ochránců živ. prostředí v Regionálním ekologickém centru Rady Evropy (Budapešť), věk 20 až 30 let, angličtina, vše zdarma:

Termín školení	Uzávěrka	Termín školení	Uzávěrka
12. 1. až 7. 2. 2004	10. 11. 2003	8. 3. až 3. 4. 2004	12. 1. 2004
3. až 29. 5. 2004	8. 3. 2004	14. 6. až 10. 7. 2004	5. 4. 2004
6. 9. až 2. 10. 2004	5. 7. 2004	18. 10. až 13. 11. 2004	16. 8. 2004

Slevy do 1000 Domů přátel přírody od horských srubů přes hotýlky po tábořiště ve výši 15 až 50 % jsou k dostání na sdružení Duha (adresa stejná jako v záhlaví) ve formě legitimace mezinárodní organizace NFI (Naturfreunde Internationale) a známky v těchto cenách:

děti do 15 let 30 Kč, mládež do 18 let 50 Kč, dospělí 70 Kč, člen Duhy zdarma.

Kolpingovo dílo České republiky v toku času Činnost organizace v letech 1998 - 2003

V roce 2002 jsme si připomněli 10. výročí vzniku Kolpingova díla v České republice. Kolpingovo dílo se za tu dobu postavilo (samozřejmě s pomocí našich přátel - především v Německu) na vlastní nohy a dnes můžeme říci, že se jedná o dobře fungující organizaci. Samozřejmě ani nám se při práci nevyhnuly "dětské nemoci" a ne vše vždy dopadlo podle našich představ a záměrů. Záměr byl jasný - Kolpingovo dílo jako organizace pevně zakořeněná ve společnosti, kde prosazuje myšlenky svého zakladatele, velkého sociálního reformátora, blahoslaveného Adolpha Kolpinga. Naším cílem bylo a stále samozřejmě je, vytvořit co možná nejhustší síť Kolpingových rodin, které budou plně životaschopné a samostatné ve své činnosti a rozhodování. Úlohou Centrálního svazu a řídicích orgánů KD ČR je vytvořit Kolpingovým rodinám podmínky pro jejich činnost a určovat hlavní programové směry, kterými se bude Kolpingovo dílo ubírat.

Rekapitulace činnosti let 1998 - 2003

Po poměrně rychlém rozvoji a nárůstu počtu Kolpingových rodin v počátečních letech činnosti Kolpingova díla zájem v těchto posledních letech poněkud ochabnul a byli jsme nuceni dokonce některé nefunkční Kolpingovy rodiny zrušit. Mohlo by se tedy zdát, že sedm nově založených Kolpingových rodin je málo. Jistě nikdo z nás nebude tvrdit opak a budíže to pro nás všechny výzva do budoucna, ale podívejme se na tuto věc také z jiného pohledu. Tři nové Kolpingovy rodiny (Chotýčany, Nové Veselí a Praha 6) ještě neměly mnoho času ukázat jaký potenciál v nich dříme, ale doufáme, že budou patřit k těm aktivním nositelům myšlenek Kolpingova díla. Čtyři další Kolpingovy rodiny (Blansko, Dobrá Voda u Hartmanic, Velká Losenice a Smečno) jsou dnes po několika letech činnosti plně životaschopné a vyvíjejí zajímavou a prospěšnou činnost. V Blansku, Dobré Vodě i Velké Losenici se zaměřili především na práci s dětmi a mládeží a my všichni víme, že to je ten nejlepší základ pro budoucnost každého díla. Ve Smečně zase vyvíjejí činnost v oblasti rodinné problematiky a bohatý program Domu rodin (tak se nazývá jejich projekt) je vizitkou jejich systematické práce na tomto poli, které je v centru zájmu Kolpingova díla na celém světě. Obecně bychom tedy mohli říci, že v poslední době dáváme při zakládání nových Kolpingových rodin přednost kvalitě před kvantitou. Tím se celkový počet Kolpingových rodin v České republice ustálil na počtu 31.

Pokud bychom chtěli zmínit některé věci, které se povedly, mluvili bychom o spuštění projektu "Terapeutická komunita pro léčbu drogově závislých v Sejřku". Tento sociální projekt je naším významným příspěvkem k řešení tohoto velmi aktuálního problému.



Terapeutická komunita Sejřek - pohled do dvora.

Kolpingovo dílo České republiky v toku času

Činnost organizace v letech 1998 - 2003

mu. Druhou skutečností, která nám udělala velkou radost, bylo získání Rekreačního objektu v Českovicích u Blanska do našeho vlastnictví. Tím získalo Kolpingovo dílo důležitou základnu pro své aktivity s dětmi a mládeží. Navíc by tento objekt měl sloužit rodinné rekreaci, mezinárodním setkáním, školením a mnoha dalším aktivitám. Kromě těchto dvou velkých počínů se samozřejmě povedla spousta dalších "drobných" věcí, které však poskládané do mozaiky tvoří obdivuhodné dílo českých následovníků Adolpha Kolpinga.

Podstatnou změnou v životě Kolpingova díla ČR a to především v jeho financování bylo ukončení finanční podpory ze strany německého státu a německých Kolpingových rodin. Nemusíme asi ani příliš zdůrazňovat, že šlo o zlomový moment, kdy se mělo ukázat, zda dílo, které v České republice vzniklo v podstatě na zelené louce, je schopné samostatného fungování, nebo zda stojí na hliněných nohách, které se s uzavřením tohoto významného toku peněz sesypou. Na tuto situaci jsme se samozřejmě dlouho dopředu připravovali a tak nás nezastihla nepřipravené. Dokázali jsme zajistit náhradní zdroje financování, ať už ze státního rozpočtu nebo vlastní hospodářské činnosti, a tak mohou naše aktivity pokračovat i v budoucnu, i když je zřejmé, že pokrytí všech našich potřeb a požadavků nebude nikdy stoprocentní.

Představenstvo Kolpingova díla ČR, jehož pětileté funkční období tímto Shromážděním členů končí, je tedy toho názoru, že Kolpingovo dílo ČR je dnes životaschopná a samostatná organizace, která má všechny předpoklady k tomu, aby se její činnost dále rozvíjela správným směrem. Ať bude již složení příštího představenstva, které si dnes zvolíme, jakékoliv, bude se moci ve své práci opřít o pevnou strukturu a členskou základnu, která zde existuje. Jsou před námi stále velké úkoly a výzvy a Kolpingovo dílo rozhodně nemůže podlehnout falešnému pocitu uspokojení. Naopak musíme všichni společně ještě více napnout síly, abychom toto naše společné dílo, které stojí jen a pouze na naší dobrovolné práci, posunuli dále. Skutečnost, že jsme se stali nositeli a šířiteli ušlechtilých myšlenek blahoslaveného Adolpha Kolpinga není totiž pouze výsadou, ale také velkým závazkem a záleží jen a jen na nás, zda toto dílo bude v naší zemi nadále růst a vzkvétat, nebo zda skončí v propadlišti dějin ve společnosti mnoha jiných velkých ideálů a myšlenek, které však nenašly ochotné a obětavé následovníky.

Ve Žďáře nad Sázavou, 3. června 2003
Představenstvo Kolpingova díla ČR



Rekreační objekt Vyhlídka se stal brzy útočištěm pro děti a mládež během prázdninových měsíců.

Kolpingova rodina Smečno

Ve Zpravodaji Kolpingova díla ČR 2/2003 nás velmi zaujal dokument Směrnice k pracovnímu tématu "Rodina". V tomto textu se říká, že ...v nabídce Kolpingovy rodiny a Kolpingova díla by neměla chybět tvorba nabídek pro zvláštní cílové skupiny jako jsou samovychovatelé, zřízení manželských poraden, rekreační možnosti pro rodiny a pod.... Právě na tento text bychom chtěli nyní navázat.

Kolpingova rodina Smečno je občanským sdružením, které od roku 1993 (pod názvem Dům rodin Smečno) má za základní cíl svého zájmu a pozornosti RODINU JAKO CELEK. Proč? Každý z nás má jistě alespoň dílčí představu o množství rozpadajících se rodin v naší zemi, o množství ani nevzniklých rodin, o množství nemanželských dětí na straně jedné a o úbytku dětí v rodinách na straně druhé. Podíváme-li se na tyto skutečnosti očima statistiky, možná se dozvíme, že je situace ještě o něco závažnější, než jsme se domnívali:

1. ubývá úplných rodin

Od roku 1991 klesl počet úplných rodin o 180 000. Za stejnou dobu přibylo 142 000 neúplných rodin. Úplná rodina je taková, kde spolu žijí manželé nebo druh s družkou

2. rodiny se zmenšují

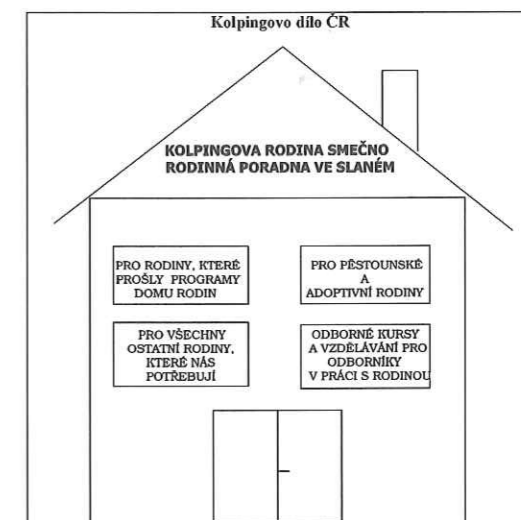
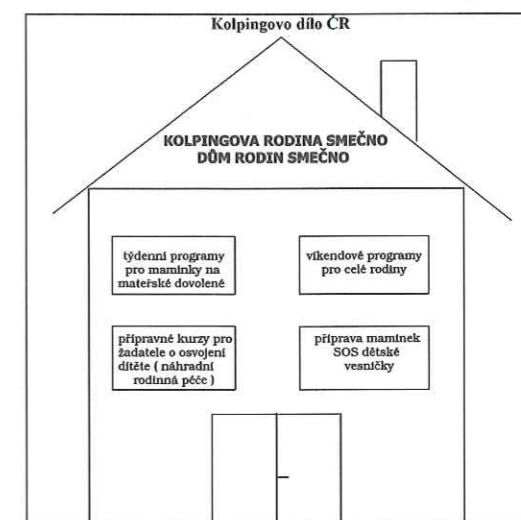
V roce 1961 žili v jedné rodině v průměru 3 lidé. Nyní žije v jedné rodině pouze 2,4 osob.

3. rodí se méně dětí a zároveň stále více jich je nemanželských

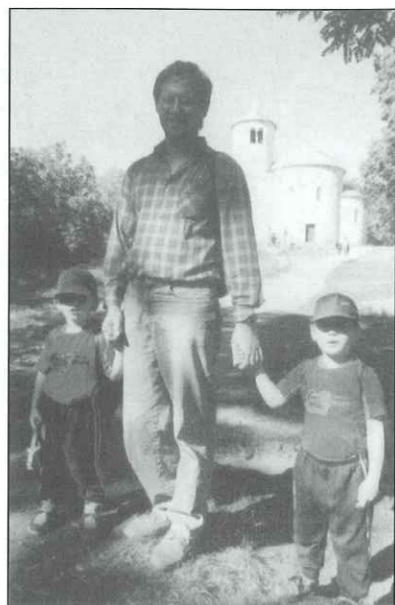
V roce 1991 se narodilo 130 000 dětí, z toho 11 000 nemanželských. V roce 2001 se narodilo 91 000 dětí, z toho 20 000 nemanželských.

Tato čísla jednoznačně vypovídají o tom, že pro celou řadu rodin je nějak obtížnější vzniknout, existovat, přežít v podobě celku či třeba jen vydržet určitý nápor a krizi, které jí potkávají. Zároveň je kdesi na pozadí hodně pestré spektrum obav, úzkostí, strachů, nejistot z povinností, odpovědností a nároků, které je na každého z nás, když se ocitneme v roli manžela, manželky, matky či otce, kladeno. Dům rodin Smečno - Kolpingova rodina Smečno se snaží nabízet nejrozmanitější škálu odborné i lidské pomoci a podpory:

- při fungování rodin
- při řešení jejich zátěžových a náročných situací
- při prevenci situací, které jsou často obtížně vratné a měnitelné.



Kolpingova rodina Smečno



Můžeme si představit dva domy - dvě základny - které jsou připraveny pomocí rodinám. Jedním je vlastní objekt DOMU RODIN VE SMĚČNĚ a druhým je RODINNÁ PORADNA VE SLANÉM. Byť jsou toto opravdu i fyzicky dva objekty, tak je mezi nimi zásadní provázanost. Jeden navazuje ve svých aktivitách na druhý a nad oběma se klene jedna střecha KOLPINGOVA DÍLA.

Vzhledem k tomu, že každý z výše uvedených programů je samostatným celkem, zkusíme nabídnout detailnější představení pro náš Zpravodaj v jeho dalších číslech.

Ludmila Janžurová
Statutární zástupkyně Kolpingovy
rodiny Smečno a vedoucí Domu rodin

Dr. Michael Chytrý
vedoucí Rodinné poradny ve Slaném

Letní modelářské soustředění



Letos jsme se v týdnu od 28.7.2003 již potřetí zúčastnili modelářského soustředění na letišti v Kotvrdovicích. Na letišti bylo 6 modelářů z letecko-modelářského kroužku Kolpingovy rodiny Blansko.

Létali jsme s cvičným motorovým RC letadlem našeho instruktora, pana Antonína Mašnéglu. Někteří létali se svými modely. Za možnost ubytování jsme na letišti pomohli s úpravou okolí letiště a vysekáním části přistávací plochy.

Počasí nám vyšlo moc hezky. Sice byla zima, ale nepršelo jako loni. Někteří spali pod širákem a jen jednou je vyhnal déšť. Ostatní spali v budově letiště.

Na závěr bych chtěl poděkovat AERO Klubu Blansko a všem, kteří pro nás ten týden připravili.

Vojtěch Mrázek, Blansko



Štrasburk 2003

Na přelomu března roku 2003 jsem dostala ojedinělou příležitost zúčastnit se evropského studijního semináře na téma "Integrace Evropy" ve francouzském Štrasburku.

Z Prahy hlavního nádraží jsem odjížděla s cestovní horečkou plna očekávání z poznání nového. Oficiálním konferenčním jazykem byla stanovena němčina. Hned po příjezdu vlaku na štrasburské nádraží mi spadl hřebínek, neboť první situace, do které jsme samovolně vpluly, vyžadovala dorozumět se s řidičem linkové autobusové dopravy, který bravurně ovládal jeden světový jazyk, a to francouzštinu. Což nám s našimi německými a anglickými znalostmi nebylo nic platné. Naivně jsem dospěla k názoru, že usmívající se řidič pochopil řeč rukou a nohou, doprovázenou kulením očí... Po několikaminutovém dohadování mi prodal dva vytoužené lístky na čtyři stanice. Kdo v tu chvíli mohl tušit, že se dostaneme na zcela jinou stranu města, než jsme potřebovaly? Snaha zjednodušit si už tak komplikovaný přesun z autobusové zastávky směrem k hotelu, vyústila po několikerém dotázání se kolemjdoucích v konstatování, že se zde snad nenachází žádný Štrasburčan, ale pouze turisté a účastníci seminářů na téma Evropská Unie. Ti moc město neznali, ale snažili se ze všech sil být nám nápomocni.

Po zjištění, že v pořadí poslední oslovený sympatický mladík je původem z jižní Ameriky, který si mimochodem s ohromným nadšením chtěl popovídat španělsky, jsem dospěla k názoru, že nemůže být pravda to, co nám dlouhá léta vtloukali nejen ve škole do hlavy, že s angličtinou se domluvíme všude! Dle mého názoru se každá velmoc domnívá, že její řeč je právě ta nejpoužívanější v lidské společnosti.

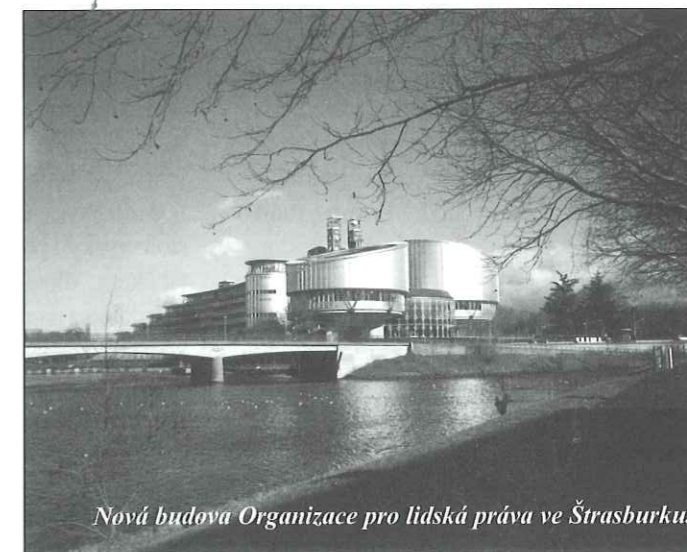
Cestou nás zastihl déšť, takže jsem si po příchodu na recepci, kde nás vítali hlavní organizátoři semináře, připadala doslova a do písmene jako utahaná zmoklá slepice. Po přivítání slovy: "Vy jste z Rumunska?" mi nezbylo nic jiného, než se začít upřímně smát.

Adrenalinový den pokračoval po večeri přivítáním a představením všech účastníků semináře. Každý člen dostal jmenovku se jménem a názvem země, odkud pochází. Na mé cedulce stálo: Marie Stieberová ÖSTERREICH. A to jsem si myslela, že mě už nic nemůže překvapit. Překvapení byli ale i Rakušané po vypuštění mé první německé věty z úst, kteří se ke mně po zmerčení cedule Österreich hmulí, za účelem přátelsky si popovídat.

Kartičky připevněné na oblečení nám nejednou ulehčily volnost pohybu po budovách a místech, do kterých se snad obyčejný smrtelník v běžném životě nedostane. Pouze mě nezachránily před detektorem kovu, kterému se nelíbily knoflíčky od saka.

Neúmyslně mi dopřály i příjemné překvapení v podobě dvojnásobku volných lístků na nápoje dle vlastního výběru. Při závěrečné oslavě mi bylo řečeno: "Jeden pro Rakušanku a jeden pro Češku."

Z dosavadního líčení zážitků by se mohlo zdát, že mi krátký pobyt ve Francii způsobil zanevření na ni a Francouze vůbec, ale opak je pravdou. Během jednoho týdne se mi naskytla neuvěřitelná šance získat informace přímo z první ruky. Ať už se jednalo o referáty, nebo rozhovory s vysoce postavenými politiky, diplomaty, experty či novináři. Oceňuji, že jsme i my, drobní nadšenci, dostali možnost vyjádřit vlastní názor k problému a položit více či méně slavnému politikovi několik otázek, které nás tížily na srdci. Debata se tak často posunula i do foyer nebo o polední pauze k prostřené tabuli. Zde



Nová budova Organizace pro lidská práva ve Štrasburku.

velmi často probíhala živá výměna názorů se zahraničními kolegy o nynější politické situaci. Bezprostředně jsme tak získali možnost blízkého pohledu na záležitosti, které se týkají domovské země zahraničních hostů. Závěr diskuze se vyznačoval vytříbením názorů na věc.

Zasedání se nejčastěji konala v sídle Evropského parlamentu, Evropské rady a Evropského soudního dvora pro lidská práva. Několikrát se nám naskytla příležitost nahlédnout do sálu, kde právě probíhala plenární schůze parlamentního shromáždění Evropské rady. Jednalo se o velmi ožehavých tématech, např.



Štrasburk 2003

odvetný útok Američanů na Irák, problematika lidských práv v Čechenské republice atd. Se zaujetím jsme sledovali debatu politiků, až jsme po hodině byli pořadatelkou upozorněni, že náš čas vypršel, a že venku čeká již nová skupina zvědavců. Nikomu se nechtělo odložit sluchátka, která nám pomocí tlumočnicků zprostředkovala kontakt se zasedáním. Snažili jsme se jakýmkoli způsobem ponechat si je alespoň o malý okamžik na uších déle než ostatní a zůstat tak v kontaktu s jednajícími politiky.

Také při exkurzi nově postavenou budovou Evropského parlamentu jsme se na chvíli stali svědky simulované schůze Evropského parlamentu. Studenti, zástupci středních škol z jednotlivých členských zemí Evropské Unie, zde měli možnost vyzkoušet si na vlastní kůži jaké to je posuzovat, a následně i řešit vznikající nebo již dlouhotrvající problémy, které neustále vyplývají na povrch, v ohromné instituci, jako je Evropská Unie.

Pro zpestření programu byl pro účastníky z východní Evropy připraven jednodenní výlet do Paříže. A protože nás všechny, co pocházíme na východ od EU, řadí do východní Evropy, mohli jsme i my vlakem odcestovat do čtyři hodiny vzdálené Paříže.

Paříž je velmi krásné, ale i hektické město. Možná je můj názor ovlivněn nedostatkem času, který byl věnován prohlídce města. Svě určitě udělá i skutečnost, že v Paříži žije 10 mil. lidí, což si lze velmi jednoduše představit jako naši malou zemičku vtěsnanou do jednoho většího města.

Naše první kroky, respektive "kroková jízda" autobusem přeplněnými pařížskými ulicemi, vedly do Schumanovy nadace. Robert Schuman položil základní kámen myšlenky, která předznamenávala vytvoření Evropské Unie. Následoval autobusový transfer k budově Parlamentu Francouzské republiky. Také zde jsme se zúčastnili zasedání.

Po polední siestě jsme se pomalu přesunuli k nejproslulejší pařížské stavbě, k Eiffelově věži. Naše prohlídka věže mi připomněla návštěvu památek japonskými turisty. Díky časovému presu jsme vystoupili z autobusu pár metrů od



Od roku 1995, kdy se semináře ve Štrasburku zúčastnili první zástupci KD ČR, mají tuto možnost každým rokem další naši členové.

železné konstrukce, zvěčnili se u slavné stavby, abychom pak mohli pár fotek přidat do rodinného alba, a odjeli směrem k nádraží.

Závěrem by byl hřích opomenout již krátce zmiňovanou francouzskou kuchyni. Francouzi společně s dalšími jižními národy jídlo považují za dvouhodinový obřad. Hlavnímu chodu předchází předkrm ve většině případů v podobě zeleninového salátu, následuje lehká porce hlavního jídla doplněna pečivem. Na závěr se podává sladký zákusek a káva. Na jídelním stole nesmí chybět červené víno z nejproslulejších vinařských oblastí, za většinu si alespoň uveďme Bordeaux a Beaujolais... Snad pouze jednou se u našeho stolu vyskytl problém a sice když před nás postavili talíř s růžovým tělíčkem, dlouhými úzkými nožičkami a s vykulenými očima. Nezdálo se nám divné, že nikdo nezačíná jíst, uvažovali jsme, z jaké strany začít. Jako první odvážlivci se odhodlali Slovinci a ostatní je následovali. Dodnes nevím, zda jsem snědla všechny části, které jsem sníst měla, anebo nějakou navíc.

Před koncem pobytu mě čekala ještě dvě drobná překvapení. Jedno se týkalo kamaráda z Rakouska. Pár minut před opuštěním hotelu si nás s další českou účastnicí zavolal k sobě, posadil nás ke stolu a položil před nás pět otázek, které se týkaly Evropské Unie. Opravdu jsme tehdy ještě netušily, že s námi bude chtít natočit interview, které bude odvysíláno v rakouském rozhlase. Zmiňované otázky doplnil během doby, kdy běžel diktafon, několika podotázkami, takže jsme musely stejně v němčině improvizovat. Doba, která nám na začátku byla poskytnuta na přípravu odpovědí, se proměnila v niveč.

Během jednoho týdne jsme dostali příležitost poznat lidi ze Slovenska, Rakouska, Německa, Švýcarska, Polska, Maďarska, Rumunska a Moldávie. Získali jsme nové informace o jejich kultuře. S některými z nich udržujeme i nadále e-mailový kontakt.

Marie Stieberová, Kolpingova rodina Praha 8

Letní česko - německé setkání mládeže na Třeboňsku

Počátkem roku 2003 nás zlákala nabídka česko - německého tábora. Měly jsme dobré zkušenosti z předešlých let a navíc na programu stálo: sjíždění Lužnice, vodní sporty, cyklistika, návštěva historických měst a zámků, turistika, táborák, jazyková průprava aj. No řekněte sami, kdo by mohl odolat?

Setkání se konalo v útulné krajině jižních Čech, konkrétně v obci Lutová u Chlumu u Třeboně. Za všechny zúčastněné si dovoluji konstatovat, že se sešla výjimečně dobrá parta lidí. Z předešlých zkušeností víme, že se nestává často, aby se cizí lidé odlišných národností s částečnou jazykovou bariérou, začali spolu bavit a navzájem se oťukávat již první večer.

V den příjezdu vedoucí na terase probírali organizační záležitosti a my jsme byly, jako nejstarší z českých dětí, přivzány. Nakonec nás zůstalo na terase pět, dva Němci a tři Češky, ostatní znavení namáhavou cestou si šli lehnout. Přišlo nám nevhodné bavit se před cizinci česky, když nerozumí. A tak němečtí kolegové nabyli dojmu, že naše němčina je schopna pokrýt velmi široké konverzační pole, člověk si totiž první den vystačí s větami typu: jak se jmenuje, co studuje, jaké má zájmy, kde bydlí, rodina, zábava, plány do budoucna... , jsme schopny je odříkat, i kdyby nás probudily o půlnoci. Na druhou stranu je třeba si uvědomit, že je opravdu něco jiného bavit se v hodinách výuky s českou učitelkou a vést rozhovor s rodilým mluvčím.

Němci nás brzy zaskočili nevidanou jazykovou aktivitou. Každou chvíli se přitočili a něco pronesli v češtině. Jednalo se sice o maličkosti, ale přece jen to bylo hodno obdivu. Ze začátku jsme pátraly, zda se náhodou neučí česky. Jaké to překvapení, když se jednoho večera vytasili s česko - německou příručkou do kapsy. Nenechávali se počátečními nezdary odradit a stále za námi chodili, abychom jim něco přeložili do češtiny. My jsme je naopak škádlily a chtěly jsme po nich, aby neustále opakovali slova či české perličky s nejčastějším výskytem písmene Ř. Zákonitě došlo na tři sta třicet tři stříbrných stříkaček stříkalo přes tři sta třicet tři stříbrných střech, ale nejvíc jim dal zabrat čtvrtěk. To se pak chudáci chytali za hlavu a považovali nás za tvory, kteří přilétli z jiné planety, a to jen díky tomu, že jsme schopni něco takového vyslovit. Potěšilo nás, i částečně překvapilo, když za jednou z nás v den odjezdu při čekání na vlak přišel malý klučina s užmoulaným papírkem. Poprosil ji, zda by mu naposledy mohla přečíst ono záhadné písmenko, a sice Ř. Prý to nádherně zní.

Program byl velmi dobře připraven a propracován. Myslíme, že si nikdo nemůže stěžovat na nudu. Česká polo-

vička si před odjezdem poslala do Chlumu u Třeboně kola. Měli jsme tak k dispozici kola asi pro patnáct dětí, takže jsme byli rozděleni na slabší a silnější družstvo. I když snad příhodnější je říci bohudík, protože někdy měl s námi instruktor na kola co dělat v patnácti lidech, natož pak v pětatřiceti.

Třeboňsko je pro jízdu na kole jak dělané. Ve většině případů se zde vyskytují rovinky lemované stromořadím a spousta rybníků. Škoda jen, že ve většině se nedalo kvůli sinicím koupat. Ve dnech horka, a nebylo jich zrovna málo, jsme měli možnost čvachtat se v uměle vybudovaném jezírku na pozemku penzionu. Používali jsme ho spíše pro osvěžení, protože se do něj vešlo nejvýše pět lidí najednou. Proto jsme využívali druhou variantu, pět kilometrů vzdálený rybník Hejtmán.

Že Němci nebudou žádní zdatní pěšáci, jsme pochopili během jednoho týdne. Na neděli bylo naplánováno celodenní vandrování. Délka trasy byla asi 20 km po rovince. Jedinou nepříjemností se stalo vedro. Naštěstí jsme nejkritičtější období dne - poledne - prožili v místní restauraci, kde byl pro nás připraven nedělní oběd. Po té jsme se, doslova a do písmene, odpoužili do několika metrů vzdáleného kostela na nedělní bohoslužbu. Nevěřící, kterým obřad mnoho neříkal, alespoň ocenili osvěžující chládek. Mělo následovat pokračování po plánované trase, kterého se k našemu údivu a pod vlivem trochu pohodlné německé vedoucí, vzdala větší část její skupiny. Češi se třemi německými vytrvalci pokračovali dál v cestě, zatímco zbytek se vrátil stejnou cestou, což byla velká chyba, neboť další cesta vedla přelíbeznou krajinou ve stínu stromů a po hrázích nejkrásnějších rybníků. Ale nakonec línější skupina nebyla ochuzena, protože si tutéž trasu druhý den projela na kolech.

Pokud nás někdy na kolech zastihl déšť, vůbec nám nevadil. Po dnech vedra jsme ho brali jako velmi příjemné ochlaze-



Letní česko - německé setkání mládeže na Třeboňsku

ní. Jízda na kole, plavání a chůze nebyly zdaleka jedinými námi provozovanými aktivitami. Hrál se fotbal Češi versus Němci. Měli jsme zdatnější a trénovanější družstvo, český tým vyhrál. Děvčata mezitím odehrála o něco klidnější utkání v petanqueu. Téměř každý večer před večerkou jsme chodili na blízkou louku hrát volejbal. Spíše bychom to nazvaly česko - německou plácanou, často se to zvrtilo v úplně jinou hru, než bylo plánováno na začátku. Volejbal některé jedince tak nadchl, že mu dávali přednost před plaváním v rybníku.

Pár metrů od budovy stál kostel se hřbitovem. Noční odbíjení hodin vyvolávalo určité tajemno a lákalo k návštěvě hřbitova. Někteří jedinci prostě nemohli odolat. I z tohoto důvodu vedoucí připravili noční hru. Spočívala v tom, že každý z tábora musel následovat tiché hraní na housle, které ho dovedlo až na hřbitov, kde ho dvě úžasná strašidla nechala vylosovat papírek se jménem někoho z tábora. Jméno si měl zapamatovat a nikomu nesdělovat. Samozřejmě, jak je pravidlem, i to byl u některých problém.

Druhý den, po seznámení s kompletními pravidly, hra pokračovala. Jmenovala se "tajný přítel". Spočívá v tom, že po určité době vylosované osobě vykonáváte dobro, pomáháte jakýmkoli způsobem tak, abyste se neprozradili. Bylo milé pozorovat, jak se hra vyvíjí. Děvčata dostávala od "tajných přátel" kytici lučních květů, nebo vám někdo nečekaně ustlal postel (třeba i poprvé za 14 dní). Na jednu dívku zapůsobilo složené psaníčko s německou básničkou, opatřenou českým překladem. Dá se říci, že většina tábora trpěla onen den stihomamem. Napadaly vás otázky: Nevěnuje mi dotyčná osoba více času než obvykle? Proč se stále na mě někdo dívá?... Celkem běžné maličkosti, kterých byste si za normálních okolností ani nevšimli.

Vyhodnocení "tajného přítele" probíhalo při závěrečném večírku na diskotéce, kterou pro nás uspořádala místní mládež,

která se o naše smíšené společenství po celou dobu pobytu velmi zajímala. Po počátečních rozporech, týkajících se stylu hudby, si německá menšina prosadila hip-hop. Jelikož jsme měli výbornou náladu, přijali jsme tento styl a naši přátelé nás naučili pár tanečních kreací. Na oplátku nám bylo dovoleno nechat si zahrát něco málo z rockové scény. Diskotéku proložila paní Zemanová několika společenskými hrami.. Např. hra na hledání dvojic po tmě: každý si vylosoval papírek se jménem zvířete. Jednotlivý druh byl uveden dvakrát a po zhasnutí osvětlení se dvojice hledaly pomocí vydávaných zvuků. Zde se mohl vyskytnout problém. Jelikož v Německu dělá např. pes whau whau a u nás haf haf, nemohl se tento pár dlouho najít. Naučili jsme se ještě spoustu dalších her. Jednou z nejoblíbenějších se stala hra "Bobo, Dodo a Jojo", která zaujala Němce natolik, že si ji do Německa odváželi v českém znění s odhodláním naučit ji své kamarády.

Během setkání jsme měli možnost zúčastnit se i kulturních aktivit. Za všechny lze uvést návštěvu keramické dílny v Klikově a jednodenní kurs drátování. Dalšími neméně povedenými akcemi byla návštěva tří měst, Třeboně, Telče a Jindřichova Hradce, kde jsme navštívili zámky, v Telči pak i tradiční trhy. Velký úspěch měla i jízda historickým vláčkem s parní lokomotivou, prohlídka Jindřichova Hradce a místního muzea s největšími ručně vyřezávanými jesličkami na světě.

Pro rozvoj logického myšlení nám vedoucí na každé ráno připravili hádanku, ve které se skrývalo vždy jiné přísloví. To jsme pak měli za úkol vysvětlit Němcům a najít německý ekvivalent. Úspěšní byli odměněni sladkou odměnou.

Čtyři dny před odjezdem se plánoval táborák. Díky nepříznivému počasí jsme ho museli odložit na následující večer. Velice jsme se těšili na klasického připáleného vuřtíka, jaké to překvapení, když se objevila německá vedoucí s dvěma mísami kynutého těsta. Po nezdařeném pokusu namotat těsto na opékač klacek, jsme ho přenechali šikovnějším rukám a došli si pro chleba.

Loučení bylo velmi smutné a dojemné, nikdo se nemohl smířit s tím, že tábor je již u konce. Neustále jsme se vrhali jeden druhému do náruče a slíbili si brzké setkání.

I přes drobné komplikace, týkající se hladkého průběhu programu (nesjízdna Lužnice, celozávodní dovolená v podniku, který měl zajišťovat stravování), jsme vše úspěšně zvládli a s našimi německými přáteli se těšíme na plánované podzimní setkání v Praze. Při této příležitosti bychom chtěli za zúčastněné poděkovat všem, kteří se podíleli na této akci.

Marie Stieberová a Anna Zemanová

Portugalsko aneb cesta tam a zase zpátky

Stejně jako se hobit Bilbo Pytlík z knihy J.R.R. Tolkiena vydal na cestu do neznáma spolu se svými kamarády, tak jsme se i my, Hanka a Míša, vydaly na cestu vstříc dobrodružství s Kolpingem. A podobně jako on se svými přáteli jsme navštívily řadu zemí, poznaly mnoho krásných míst a setkaly se se spoustou nových a zajímavých lidí. A stejně jako oni jsme v cíli naší cesty našly poklad v podobě nezapomenutelných zážitků a nových přátelství navázaných s lidmi téměř z celé Evropy.

A jak to tedy bylo? Hned od začátku naší cesty panovala nálada přátelská a plná očekávání z událostí dní příštích. 24.7. v 9.00 jsme čekaly na smluveném místě nedaleko od Brna na příjezd autobusu, který vyjížděl v brzkých ranních hodinách z Krakova. Čekalo nás milé přivítání od Poláků, kteří již měli několik hodin strávených v autobuse za sebou, a přesto na nich nebyla znát únava. Naopak z nich čísel elán, radost a přátelskost, což se během několika málo vteřin přeneslo i na nás, a naše počáteční nejistota z toho, co nám příští dny přinesou, byla ta tam. Po cestě jsme postupně na dalších místech nabírali další účastníky: Ve Vídni Slováci, Maďary, Rumuny, u Salcburku jednoho Rakušana a v Itálii v Bolzanu Jihotyrolany a jednoho Švýcara. Než jsme dorazili do Portugalska, bylo nás už 35. Přes Francii jsme jeli dlouho podél pobřeží, to byla radost se dívat z okna. Po cestě jsme navštívili Barcelonu, kde jsme po nočních toulkách městem přenocovali na pláži.

Cíle naší cesty, což bylo portugalské město Lamego, jsme dosáhli v neděli krátce po půlnoci, a pak to začalo. Události vzaly takový spád, že nebyl čas na odpočinek, psaní domů - a o spaní během dne po náročném cestě nemohla být ani řeč, a přesto se nenajde jediný člověk, který by litoval kterkoliv probdělé minuty.

V neděli ráno, hned po vynikající snídani, jsme se sešli ve společenské místnosti Kolpingova domu. Zde se každý z nás představil ostatním. Angličtina a němčina však nestačila. Tyto dva jazyky totiž nejsou zrovna hlavním předmětem zájmu Portugalců (z deseti uměli snad jen tři anglicky a německy nikdo), a proto se vše překládalo ještě do portugalštiny. Hned poté jsme vyrazili na krátkou prohlídku Lamega. Viděli jsme tamní katedrálu, museum a hrad. Po obědě nás čekala okružní jízda po Lamegu. Je to opravdu krásné město

s upravenými zahradami, palmami, jezeřem i se spoustou vinohradů. Možná i proto byl odpolední program završen prohlídkou obrovského vinného sklepa Quinta do Castelinho-Régua spojenou s ochutnávkou několika druhů vín. A jako kteroukoli jinou neděli nemohla chybět mše svatá, jíž jsme se zúčastnili v tamním chrámě. A večerní program? Mohli jsme si vybrat: odpočinek nebo velká slavnost, jež se konala na opačném konci Lamega. Vzhledem k našemu heslu: "Zážitky si nekoupíš", byla naše volba jasná. Krásně osvětlenou ulicí jsme došli k parku, kde bylo velké pódium, na němž stála skupina hudebníků ve fracích a s nimi několik tanečnic. Hudba byla skvělá a taneční plac obklopovaly menší tribuny. My jsme si nejen bezvadně zatancovali, ale zážitkem pro nás bylo i pozorování tanečních výkonů některých Portugalců.



Pondělní program byl věnován aktuálnímu tématu - globalizaci. Vytvořili jsme čtyři pracovní skupiny a v nich jsme mluvili o výhodách a nevýhodách tohoto procesu. Odpoledne následovala prezentace názorů jednotlivých skupin, po níž měli všichni kromě účastníků z Maďarska, Slovenska a Česka volno. Domluvili jsme se totiž, že každý večer budou vybrány dva



Portugalsko aneb cesta tam a zase zpátky



národy, a ty uvaří některé z jídel, typických pro svou zemi. My jsme byly z Česka jen dvě - a jídlo pro 45 lidí bychom jen těžko zvládly, a proto jsme své síly spojily se Slovákyněmi a připravily jsme vynikající bramboráčky, alias zemiakové placky. Maďaři k tomu uvařili neméně dobrý guláš. Dobrým zvykem též bylo, že každá z "kuchticích" skupin měla po večeři ještě něco říci o své zemi, popřípadě zazpívat nějakou národní píseň apod.

Úterý bylo zasvěceno "putování v portugalské kultuře". Budíček v pět se nám vůbec nelíbil, ale měli jsme namířeno do Lisabonu, a to nebylo zrovna blízko. Cestou jsme viděli Óbidos, Aclobaçu a Nazaré a zastavili jsme na poutním místě přezdívaném "oltář světa" - ve Fátimě. Většinu významných míst v Lisabonu jsme viděli jen z autobusu, ale i to stálo zato. Pěšky jsme šli pouze na hrad Sao Jorge, k Jeronýmovu klášteru a do Parku národů. Ještě jsme se projeli po 15 kilometru dlouhém lisabonském mostě a zamířili jsme do jedné z tamních ubytoven. Den jsme zakončili příjemnou noční procházkou.

společně zazpívali, a to už byl čas pomalu jít spát.

Ve čtvrtek jsme si vyzkoušeli naše malířské schopnosti. Nejprve nás rozdělili do dvoučlenných skupin a měli jsme namalovat obrázek na téma globalizace. Odpoledne ještě každá dvojice vysvětlila námět svého obrázku a mohli jsme jít na koupaliště. Zahráli jsme si i beach volejbal a vyřádili se na tobogánu. Večer tentokrát patřil veselým Tyrolanům (jejichž země je oficiálně součástí Itálie), kteří vařili šagety, a k tomu se hodila zeleninová polévka Rumunů. Opět jsme si poslechli několik slov o jejich zemích i pár písní. A co s načatým večerem? Někteří zvolili diskotéku, jiní se šli projít, ale spát nešel asi nikdo.

V pátek jsme se dočkaly i my. Studujeme obě tělocviky a proto nás potěšil volejbalový a fotbalový turnaj. Po obědě se na nás přijel podívat jeden z portugalských poslanců evropského parlamentu, pronesl k nám krátkou řeč a my mu na oplátku zazpívali několik písní, dokonce i dvě portugalské. Pak jsme hráli nějaké hry a byl to tak trochu rozlučkový večer.

V sobotu nám nezbyvalo, než sbalit své věci a rozloučit se s lidmi, kteří nám najednou byli tak strašně blízcí, a přitom tak vzdálení...

Michaela Maruščíková a Hana Koubková
KR Velká Bíteš

Většinu středního dopoledne jsme strávili před tamní maďarskou ambasádou, protože jedné z Maďarek někdo ukradl batoh i s pasem. O to více jsme se těšili na koupání v oceánu. Dočkali jsme se a krásně se zchladili. Neměli jsme už tolik času, a proto jsme na pláži mohli být jen asi dvě hodiny, a pak hurá zpět do autobusu - směr Lamego. Večeři tentokrát chystali účastníci z Polska (halušky) a Rakouska a Švýcarska (tedy Georg s Danielem, a ti zvládli palačinky). Součástí Polského programu byla i Polonéza, kterou jsme zvládli téměř dokonale, a nějaké hry. Pak jsme si

Setkání Kolpingovy mládeže

Začátkem srpna jsme měli já a čtrnáct dalších Bítešáků tu příležitost strávit jeden týden v Orlických Horách spolu se sedmi přáteli z Německa - konkrétně z Bavorska - ještě konkrétněji ze Schrobenhausenu. Není náhodou, že jsme trávili část našich prázdnin spolu. Většina z účastníků pobytu jsou totiž členy Kolpingovy rodiny - a to jak z české, tak i z německé strany. O Kolpingově rodině se snad není třeba zmiňovat, pro jistotu doplňuji, že je to křesťanská organizace, která zajišťuje nejrůznější aktivity pro děti, mládež i dospělé. My jako mládež jsme měli tu čest se přes Kolpingovu rodinu seznámit s mládeží ze Schrobenhausenu, vzájemně jsme se již párkrát v předchozích letech navštívili, a letos jsme se rozhodli strávit spolu týden našich prázdnin. Jako pro hostitele bylo naším úkolem připravit pro návštěvu program, a aby i pro nás Bítešáky byl program pestřejší, vydali jsme se dál od našeho domova - do Orlických Hor.

Na místo jsme dojeli dříve než Němci, ubytováni jsme se v chatkách a doladili program. Poté dorazili i hosté, a po přivítání jsme věnovali čas seznamovacím hrám a sportu. Kluci ze Schrobenhausenu byli temperamentní a energičtí, holky naopak unavenější a dá se říct, že "pohodlnější", což se ukázalo hned další den. (První den by byla jejich "pohodlnost" omluvitelná tím, že jsou unavené po dlouhé cestě z Německa.) Další den se konala túra na Velkou Deštnou, ovšem naši západní sousedé nejsou asi tak zdatní jako my - po prvních třech stech metrech se zajímali o to, kdy už bude konec a po dvou kilometrech byly některé holky tak "unavené," že se musely vrátit. Přesto se ostatním túra líbila. Další den jsme vyrazili ukázat hostům krásu města Náchoda a Adršpašských Skal, celý okruh sice všichni také nezvládli, ale zato byli spokojeni a veselí. Potěšila nás také mezizastávka na Náchodském koupališti. Koupání bylo v tomto týdnu asi nejen pro nás nejčastější aktivitou - počasí nám totiž přálo až moc. Odpočívali jsme a bavili jsme se také u malování rukama i nohama. Další den jsme navštívili také Prahu, po prohlídce města byla z jejich upocených a zprahlých tváří vidět únava, až jsem se bála, že se Bavorákům Praha nelíbí, naštěstí mě večer po odpočinku přesvědčili o opaku, až jsem byla na naši Prahu pyšná. A pak se najednou přiblížil poslední večer, který jsme strávili, nikoli poprvé, u táboráku s kytarami v rukou a písněmi na rtech. Ráno už násle-



Tato squadra zdolala Velkou Deštnou (1115 m).



Populární hra Pepičku, pipni! nás mooooooocooooo bavila.

dovolo jen rychlé, ale taky dojemné rozloučení, a naši němečtí přátelé se opět vydali k domovu. Nám zbyla trocha nostalgie a nějaký ten nepořádek, který jsme uklidili a vyrazili jsme také domů.

Odjžděli jsme obohaceni nejen německou slovní zásobou, ale i krásnými zážitky, které jsme spolu strávili. I když byl pro některé z nás jazyk bariérou, našli jsme klíč k dorozumívání - a tím klíčem byl úsměv (ale taky náš Ladá - tlumočnick).

Na závěr bychom chtěli poděkovat za podporu Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy a Česko-německému fondu budoucnosti, bez jejichž pomoci by se takové setkání nemohlo uskutečnit.

Jitka Mašková



Obyčejná škodovka naše kamarády tak nadchla, že se v ní museli nechat vyfotit.



Velká Bíteš v Češkovicích

Pozorný čtenář tohoto časopisu jistě znamená nekonečný seriál o prázdninových rekreacích rodin s dětmi, do kterých se každoročně pouští KR Velká Bíteš. Jako v teoriích F. Nietzscheho se i u nás vše vrací v podivných kruzích nazpátek a zatímco jinde děti spíše odrůstají, u nás stále přibývají děti nové, předchozími prázdninovými pobyty dosud nezatřesené. Tato nová generace tvořivě mění program našich plánů a nutí nás tak naplňovat heslo A. Kolpinga: Potřeby doby vám ukáží, co máte dělat. V našem případě lze tedy parafrázovat: Potřeby dětí vám ukáží, co si můžete dovolené dovolit.

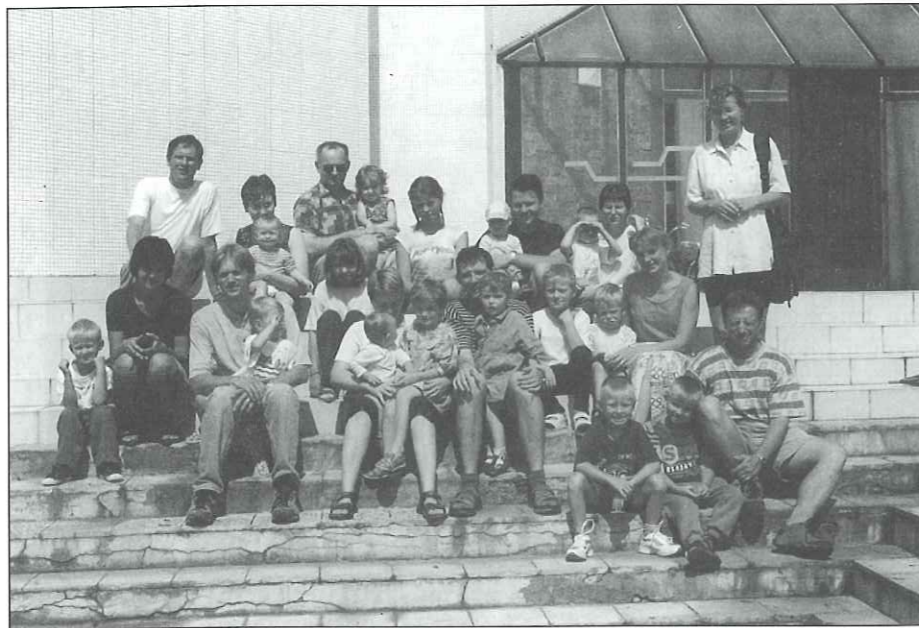
Tentokrát se nás sešlo rodin šest, dětí asi 14, což je menší přesilová hra a nedělali jsem si iluze, že to nebude vidět. Naštěstí je ubytování v Češkovicích na dobré úrovni i s odpovídajícím zázemím. Legraci si člověk užije s postelemi, protože ty jsou od častého používání vyhloubeny ve prostřed a okraje se zdvihají. Člověk se zahrabe jako mravkolev, zhroutí se do sebe a tak přespí noc. Vzpomněl jsem si na postele vojenské, které byly designovány zhruba podobně.

K programu: Návštěvy jeskyní a různých pamětihodností regionu. Společné snídaně, obědy, večere, koupání dětí, společná posezení ve večerních hodinách, kdy většina (asi 60% dětí a 40% rodičů) již spala. Nálada byla po celou dobu pobytu jednoznačně dobrá a optimistická, přítomnost potomků vede k prohlubování demokracie, neboť každý může dělat co chce a jen vzácně se nacházejí chvílky společných zájmů a snah. Snaha disciplinovat druhé není moc vhodná, neboť nikdo neví, co vzápětí provede zrovna Váš potomek.

Co se líbilo nejvíc? Někdo má rád tu atmosféru společných dovolených, ale jisté je to, že rodiny mají chvílku i pro sebe. Děti se me-

zi sebou seznamují, jezdí na odrážedlech, a prožívají svá dobrodružství. Otcové plánují výlety, manželky jim radí, všechno nějakým záhadným způsobem funguje ke spokojenosti všech a někdy je čas i na náročnější diskuse.

O čem byla řeč na tomto setkání? Nejprve jsme řešili problém vědecké metodologie. Někteří zpátečníci (ing. J. Halabala) zastávali názor, že věda nám zprostředkuje objektivní poznání světa, a že tudíž její metodologie (experiment, pozorování atd.) je legitimním nástrojem průniku do reality. Bylo jim oponováno (mnou), že nemůžeme uzávorkovat jiná metodologická řešení (například extatické nazření, či dekonstruktivistické tendence). Spor zůstal - následkem zásahu našich manželek - ke škodě lidstva nerozhodnut. V dalším kole jsme řešili složitý problém toho,

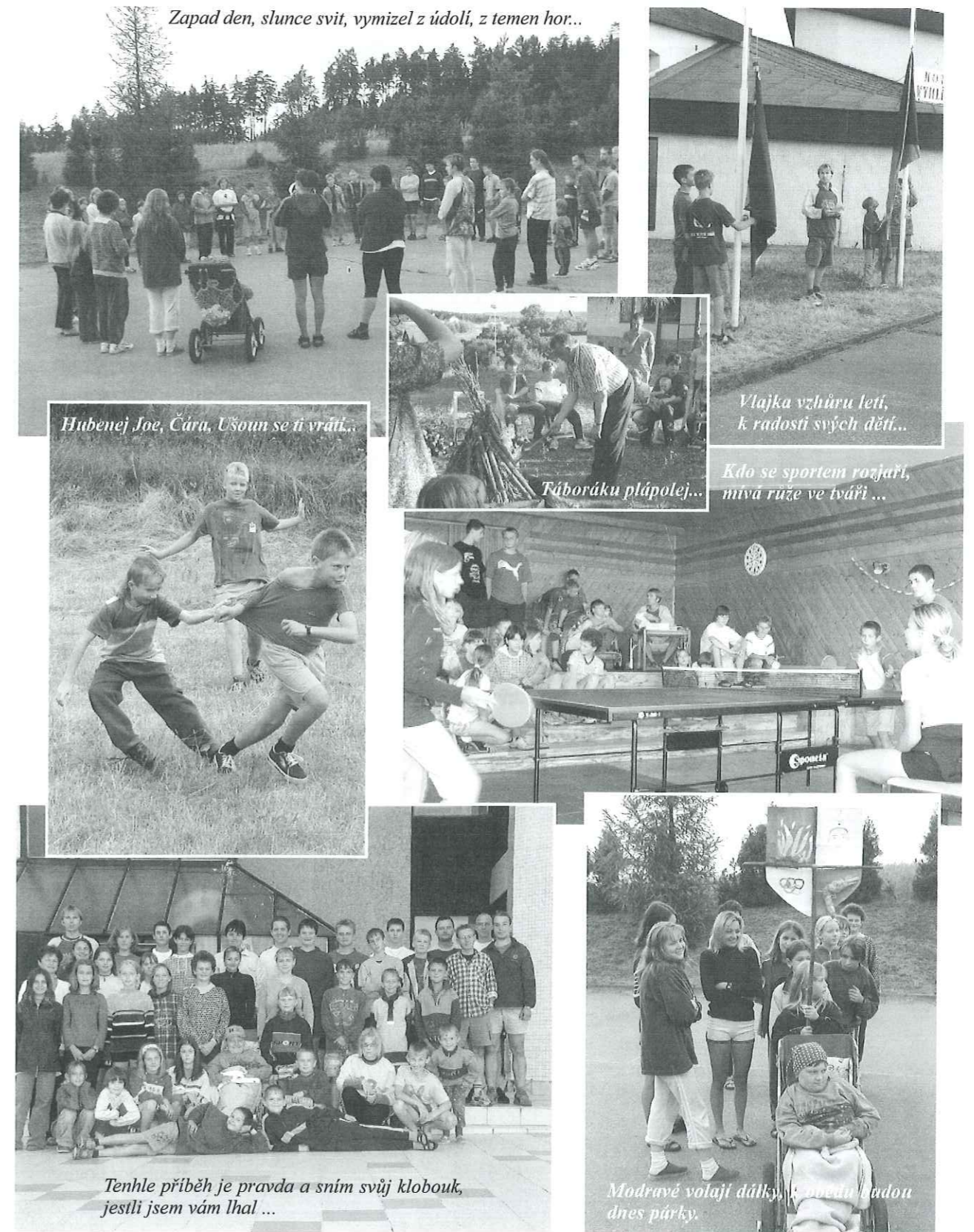


zda lidské jednání můžeme chápat jako extenzi přírodních procesů a dějů. Ing T. Kučera nás druhý den upozornil, že jsme opomněli definovat kategorii přírodního dění, což je samozřejmě nesmysl, protože představu o pojmech získáváme jejich používáním a ne analýzou verbálních znaků. Je však možné, že neostře hranice pojmu příroda nám neumožnily dokončit spor ve vzájemné shodě i když jako kultivovaní lidé jsme se samozřejmě nepoprali.

Tak tedy tolik k našemu pobytu. Myslím, že čtenář uzná, že naše prázdninová dobrodružství prospívají hned několika potřebám člověka. I když by snad někdo mohl namítat, že filosofické problémy nemá zapotřebí řešit, nemůže, myslím, neuznat jejich pozitivní přínos pro rozvoj Kolpingova díla v ČR.

Tomáš Lajkep - předseda KR Velká Bíteš

Letní tábor Kolpingova díla ČR



Zapad den, slunce svít, vymizel z údolí, z temen hor...

Vlajka vzhůru letí, k radosti svých dětí...

Hubenej Joe, Čára, Úsoun se ti vrátí...

Táboráku plápolej...

Kdo se sportem rozjari, mívá ruže ve tváři...

Tenhle příběh je pravda a sním svůj klobouk, jestli jsem vám lhal...

Modravé volají dálky, mezi lidou dnes párky.



trinet

výpočetní technika

SERVIS A PRODEJ

výpočetní a kancelářské techniky
počítačových pokladen a periferií

GRAFICKÉ PRÁCE

kopírování, kroužková vazba,
DTP, barevný tisk (do A1), laminování

TVORBA A SPRÁVA WWW

náměstí Republiky 22
591 01 Žďár nad Sázavou
tel.: 566 655 211, fax: 566 655 210
trinet@trinet.as, www.trinet.as

Letní dětský tábor Kolpingovy rodiny Velká Losenice

I v letošním roce uspořádala Kolpingova rodina Velká Losenice ve spolupráci s farností a duchovním správcem Mgr. Danielem Kolářem pro 88 dětí z farností Velká Losenice a Havlíčkova Borová letní dětský tábor ve Světlíku u Českého Krumlova. Dík všem vedoucím, kuchařkám a zdravotnicím i dětem za pěkné chování. Průběh I. turnusu nám ve verších popsala Mgr. Marie Lacinová, průběh II. turnusu pak Mgr. Zlata Součková.

Táborový Světlík

Ráno přelo, jen se lilo,
dětem to ani nevadilo.
Taťkovi, mamce po puse
a už sedíme v autobuse.
Spacáky, tašky, karimatky,
koš a hrnc s jídlem taky.
Ve Světlíku sluníčko
usmálo se maličko - sláva, tady neprší.
Mladší holky - Motýlci,
mladší kluci - Hadí,
obsadili ve školce nejkrásnější třídy.
Starší kluci - Kobry,
starší holky - Růže,
že prý si hráli ve školce.
A to se na táboře může?
Může se i něco víc.
Dobrůtky od Marty a Vítí jíst.
Po sekané i lívancích, po guláši i rizotu,
zbyly prázdné pekáče - snědli jsme tu dobrotu.
Na výlet se vypravíme,
Český Krumlov uvidíme,
v příkopu dva medvědy,
krásné zámecké zahrady.
Sluníčko nás připaluje,
k vodě Lipna přitahuje.
Hadí to jsou vytrvalci,
nepovezou se tam přeci.
Vyrazili pěšky lesem, poli,
hady přece nohy nebolí
(žádné totiž nemají).
Kobry ty si daly!!!
Chlazený meloun snědly.
A pak uha, jemine,
závod v běhu je nemine.

Někdo vyhrál, jiný vzdal...
Písničky si zpíváme,
Boha jimi chválíme.
Denně všichni jdou
na dětskou mši svatou.
Po stopách svatého Prokopa,
vydáme se pro poklad.
Plný pytel sladkostí,
táborníci snadno sní.
Energii načerpáme,
olympiády se zúčastníme.
V rozmanitých disciplínách
hlavu nohy každý protáh.
Diplomy a medaile
vítězům teď předáme.
Než táborák zapálíme,
scénkami se pobavíme.
Motýlci se proměnili
ve statečné rytíře,
místo přilbic, štítů, kopí,
hrnce, vařečky a talíře.
O ruku sličné Perchty
bojovali hrdinně.
Růže nám zas ukázaly,
kterak zvířátka se brání,
loupežníkům kožichy vypráskaly.
Mrštní Hádcí Honzík s Jendou
zahráli nám jak
Pat a Mat
bojovali se žárovkou.
Čáry máry pod kočáry
"Teletabis je tu z Kobry."
Fotbálek si zahrajeme,
na diváky zajukáme.
Polínka v ohni praskají,
děti buřty opékají.
Táboráček na konec,
to je přece správná věc.
Věci ráno zabalíme,
třídy vzorně uklidíme.
Do autobusu nastoupíme.
Nashledanou Světlíku,
vezeme si pěknou vzpomínku.

Mgr. Marie Lacinová



Letní dětský tábor Kolpingovy rodiny Velká Losenice

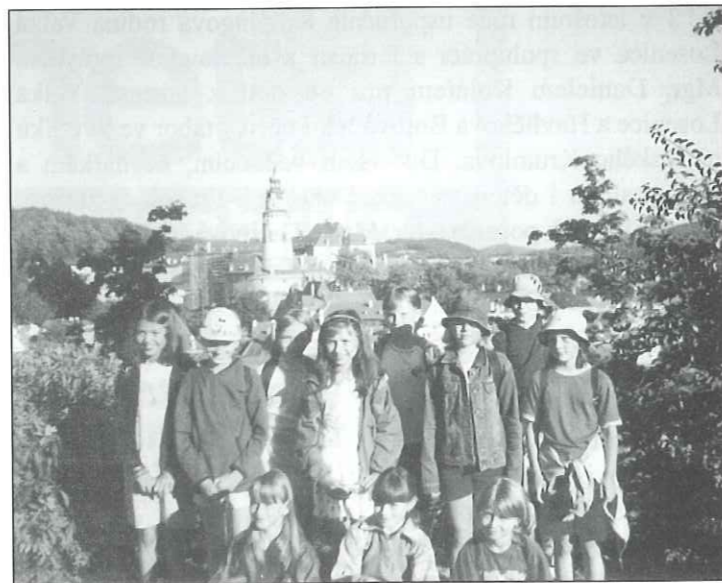
Za nádherného počasí dojel na tábor do jihočeské obce Světlík i turnus starších dětí z farnosti Velká Losenice a Havlíčkova Borová.

Program tábora byl veden v křesťanském duchu, samozřejmě tedy byla každodenní bohoslužba, které se aktivně účastnily všechny skupiny: Kudlanky nábožné, Legendy, Světlušky a Tygři se střídali v přinášení darů, ministrování, čtení a přímlovách. Díky a obdiv patří i těm, kteří přispěli k slavení bohoslužby zpěvem žalmů a písní s kytarovým doprovodem. Kež svůj dar rozvíjejí k slávě Boží.

Všechny skupiny využily možnost navštívit významnou památku UNESCO - historické jádro města Český Krumlov, především zámek a hrad, zámeckou věž, přílehlé zahrady, náměstí a kostel sv. Víta.

Díky teplému a slunečnému počasí jsme mohli strávit i dvě odpočinková odpoledne na pláži u vodní nádrže Lipno.

Důležitou součástí tábora byla čtvrtěční svátost smíření, které předcházela příprava vedená P. Kolářem. O to radostněji a s čistým srdcem jsme mohli v pátek ráno oslavit mši svatou svátek sv. Jakuba Staršího, patrona místní i naší farnosti. Následovalo hledání pokladu, inspirované životem sv. Prokopa, který také po splnění všech úkolů dětem poklad plný sladkostí předal.



Ani sport nepřišel zkrátka. Fotbal a vybíjená byly na programu téměř každý den a při závěrečné olympiádě jsme prokazovali nejen rychlost a šikovnost v netradičních disciplínách, ale také znalosti. Nakonec nechybělo slavnostní vyhodnocení a táborák.

Každý den jsme začínali i končili modlitbou, vzdáváním díky a prosbami o ochranu nás i našich blízkých. Proto Ti Pane i teď děkujeme, že jsme mohli prožít týden v blízkém spojení s Tebou. Prosíme Tě, dej aby tento týden naplněný modlitbou a společenstvím byl dětem inspirací pro jejich každodenní život, a aby z něj přinesly alespoň trochu duchovního bohatství do svých rodin.

Mgr. Zlata Součková



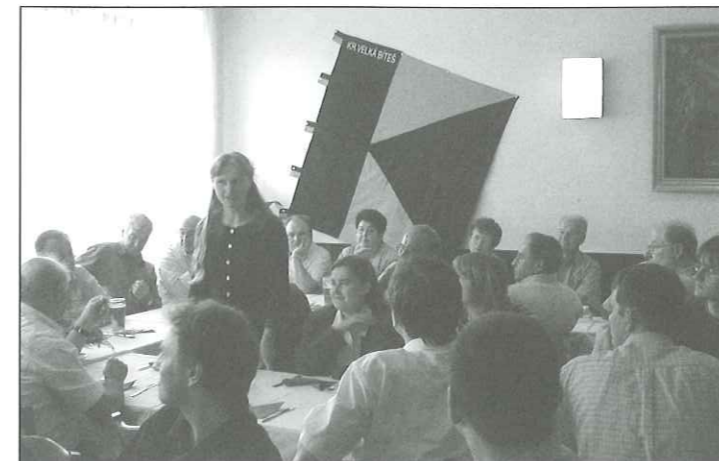
Kolpingovy rodiny Velká Bíteš a Schrobenhausen utužují své přátelství

V pátek 5. září 2003 přijelo asi 25 členů KR Schrobenhausen (Bavorsko) do Velké Bíteše na pozvání jejich přátel z místní partnerské Kolpingovy rodiny. Na uvítání starostou města na bítešské radnici, kde byli hosté pohoštěni šampaňským a koláčky, navazovala slavnostní společná večeře v salónku restaurace U Jelínků, který byl vyzdoben vlajkou Kolpingovy rodiny. Po večeři byl mimo jiné prostor pro předání si dáreků, kde za zvláštní povšimnutí stojí dar Kolpingově rodině Schrobenhausen, kterým byl portrét Adolpha Kolpinga od samotného Tomáše Lajkepa. Z vřelých a přátelských slov předsedů obou KR - Tomáše Lajkepa, Franze Mayera i ostatních - bylo cítit, že hesla o přátelství, které nezná hranic, nemusí být pouhými frázemi.

Michael Kubík



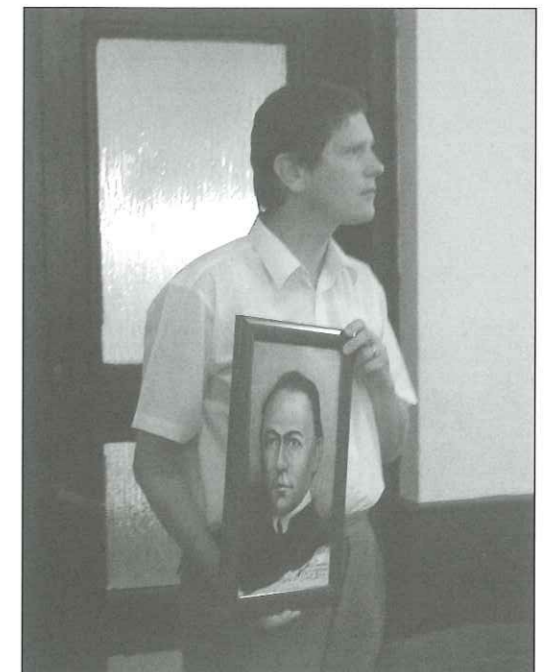
Zaplněný salónek bítešské restaurace "U Jelínků" co chvíli vybuchoval nadšením z právě vyztuženého přátelství.



Díky jazykové vybavenosti členů KR Velká Bíteš nebyla vzájemná komunikace s německými přáteli žádným problémem.



Slova předsedy KR Schrobenhausen Franze Mayera překládala Eva Lajkepová společně s Miriam Ševčíkovou.



Velice pěkný dar - portrét Adolpha Kolpinga - německým přátelům zhotovil a předal amatérský malíř a filozof MUDr. Tomáš Lajkepl.



Akce, na kterých byste neměli chybět



“Co spojuje Evropu? Nová Evropa: větší, jednotnější, sekularizovanější.”

16.-19. října 2003, Vzdělávací centrum zámek Wendgräben

Semináře, konaného v atraktivním prostředí zámku nedaleko Magdeburku, se zúčastní 60 zástupců Kolpingova díla ze střední a východní Evropy. Veškeré náklady hradí pořadatel Mezinárodní Kolpingovo dílo ve spolupráci s nadací Konrada Adenauera.



Halový fotbalový turnaj KD ČR

15. listopadu 2003, Blansko

12. ročník fotbalového turnaje pořádá Kolpingovo dílo ČR tentokrát v atraktivní lokalitě Moravského krasu. K ubytování využijeme rekreačního zařízení KD ČR v Českovicích a samotný turnaj se odehraje ve sportovní hale v Blansku. Tak jako v předchozích ročnících i letos očekáváme mezinárodní účast.



Setkání zástupců Kolpingových rodin

29.-30. listopadu 2003, Vyhlička - Českovice

Každoroční podzimní setkání členů Kolpingových rodin se tentokrát uskuteční v rekreačním objektu Kolpingova díla Vyhlička u Blanska.



190. výročí narození A. Kolpinga (1813)

8. prosince 2003

Příležitost pro vzpomínku na našeho zakladatele u příležitosti 190. výročí jeho narození. V mnoha Kolpingových rodinách budou v tento den slouženy mše svaté, či konána různá setkání, kde si budeme připomínat jeho památku.

